

YIL:13

MANEVİYAT

MÜSLÜMAN AHMEDİYE CEMAATİ

T Ü R K Ç E D E R G İ S İ

40

“BU DÜNYADA (DA,
AHİRETTE (DE) BİZİM
İÇİN İYİLİĞİ YAZ.”

Kur'an-ı Kerim, A'râf suresi: 157

VAHİY, AKIL, BİLGİ VE
HAKİKAT - BUDİZM

HENDEK-AHZAP
SAVAŞININ SEBEBİ VE
HAZIRLIĞI

HAZRET ÇODRİ SİR
MUHAMMED ZAFRULLA HAN

MANEVİYAT

MÜSLÜMAN AHMEDİYE CEMAATI

T Ü R K Ç E D E R G İ S İ

SAYI 40

Aralık 2024

SORUMLU

Raşit Paktürk

YAZARLAR

Dr. Abdulgaffar Han
Sadık Ahmed
Osman Şeker
Tahir Ahmet

TASARIM

Talmeez Ahmad

REDAKSİYON

Abdul Noor Khawaja
Bilal Ahmed Paktürk
Enes Karahan

DÜZELTME

Şaziye Paktürk

İDARE HEYETİ

Hasan Hüseyin Odabaşı
Cengiz Varlı
Fatih Odabaşı

Ahmadiyya Muslim Jamaat KdÖR, Verlag Der Islam

Türk Masası, Ahmadiyya Muslim Jamaat KdÖR

Genfer Str. 11 60437 Frankfurt, Almanya

0800-0001325 (Almanya'dan ücretsiz)

Fax: 069 50688743

maneviyat@ahmadiyya.de

14

نوح
عليه السلام

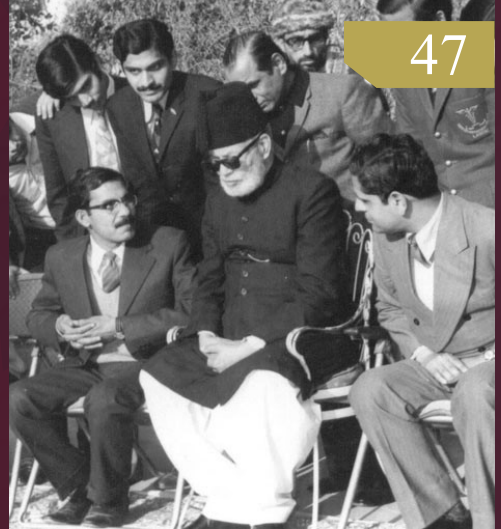
51

62

30

47

Aralık 2024

KUR'AN-I KERİM | HADİS-İ ŞERİF | KELAMÜ'L İMAM

- 10 **EL-HÂLIK**
ESMAÜ'L HÜSNA
- 14 **HAZRETİ NUH**
ALLAH'IN PEYGAMBERLERİ
- 23 **BAKARA SURESİ**
TEFSİRDEN BİR SAYFA
- 26 **İNSANLIĞA HİZMET İMANIN ESAS
UNSURUDUR**
HUZUR'UN KONUŞMALARINDAN BİR DEMET
- 30 **VADEDİLEN MESİH'İN^{AS} PEYGAMBER EFENDİMİZE^{SAV}
OLAN SEVGİSİ**
SİRET-İ TAYYİBE
- 43 **HIRSIZIN AKILSIZLIĞI**
KİSSADAN HİSSE
- 47 **HAZRET ÇODRİ SİR MUHAMMED ZAFRULLAH
HAN'IN^{RA} HAYATI (BÖLÜM 3)**
BİYOGRAFİ
- 51 **HENDEK-AHZAP SAVAŞININ SEBEBİ VE HAZIRLIĞI**
İSLAM TARİHİ
- 55 **BUDİZM**
VAHİY, AKIL, BİLGİ VE HAKİKAT
- 62 **MÜBAREK CAMİİ**
DÜNYA ÇAPINDAKİ AHMEDİYE CAMİLERİ

Editörden

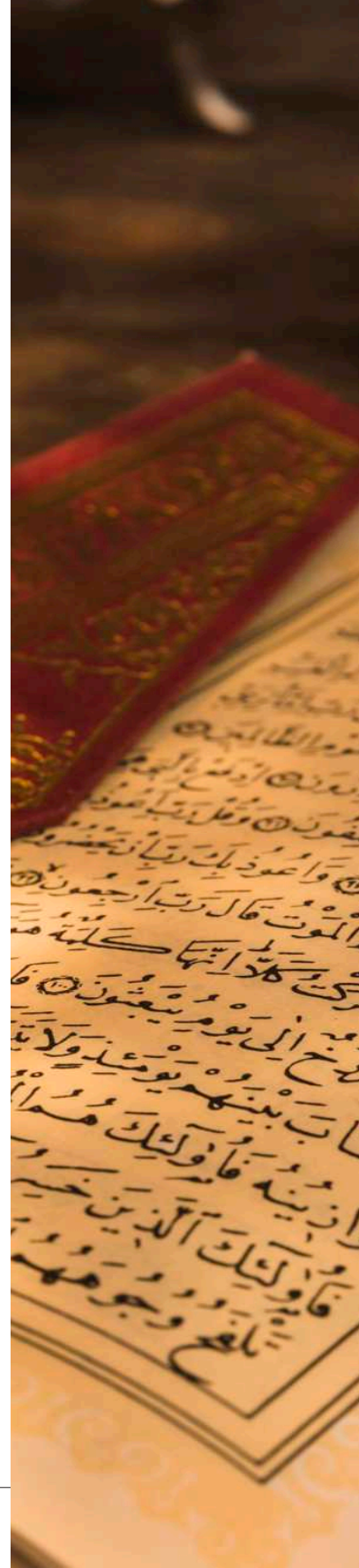
Vadedilen Mesih^{AS} şöyle buyurmaktadır:

“Allah'ın Kullarına merhamet ediniz ve onlara diliniz, eliniz yahut başka bir yolla zulmetmeyiniz. Allah'ın mahlûkatının iyiliği için daima çaba sarf ediniz. Mevki itibarıyla sizden aşağıda olsa bile hiç kimseye karşı böbürlenmeyin. Size küfür etseler dahi siz kesinlikle onlara küfür etmeyiniz. Tevazu sahibi ve alçak gönüllü, iyi niyetli ve mahlûkatı sevenlerden olunuz ki kabul edilesiniz. Büyük olduğunuz hâlde küçüklere merhamet ediniz, onları hor görmeyiniz. Bildiğiniz hâlde bilmeyenlere nasihat ediniz, gösteriş yoluyla onları küçük düşürmeyiniz. Zengin olduğunuz hâlde kendinizi beğenerek fakirlere büyüklük taslayacağınıza, onlara hizmet ediniz. Helak olma yollarından sakınınız.”

(Nuh'un Gemisi, Ruhani Hazain, C.19, S.11-12)

Bu günlerde Filistin başta olmak üzere dünyanın farklı bölgelerinde insanlık bizim ilgimize ve yardımımıza muhtaçtır. Allah, hepimize onlara elimizden geldiğince destek olmayı nasip etsin. Amin

Raşit Paktürk
Frankfurt - Almanya

KUR'AN-I KERİM

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

وَإِكْتُبْنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدُّنَا
إِلَيْكَ ۖ قَالَ عَدَاوِيٌّ أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَسَاءَ ۖ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ
كُلَّ شَيْءٍ ۖ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ
وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾

“Bu dünyada (da,) ahirette (de) bizim için iyiliği yaz. Şüphesiz biz, (tevbe ederek) Sana geldik.” (Yüce Allah:) “Azabımı dilediğim kimseye indiririm. Ancak rahmetim, her şeyi kuşatmıştır. Onu, takvayı benimseyenlere, zekât verenlere ve ayetlerimize inananlara mutlaka yazacağım,” dedi.

HADİS-İ ŞERİF

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ:
لَمَّا خَلَقَ اللَّهُ الْخَلْقَ كَتَبَ فِي كِتَابِهِ هُوَ يُكْتُبُ عَلَى نَفْسِهِ،
وَهُوَ وَضَعُ عِنْدَهُ عَلَى الْعَرْشِ إِنَّ رَحْمَتِي تَغْلِبُ غَضَبِي

*Hazreti Ebu Hüreyre'nin rivayet ettiğine göre,
Peygamber Efendimiz^{SAV} şöyle buyurmuştur:*

«Allah mahlûkatı yarattığı zaman
kendi nezdinde Arş'ın üzerinde bulunan
kitapta: "Muhakkak benim rahmetim
gazabıma üstün gelir." yazmıştır.»

*(Sahih al-Bukhari, Kitabu't-Tevhid,
Bab: "Ve yuhazzirukumallahu nefsa", Hadis No: 7405)*

KELAMÜ'L İMAM

Zamanın imamının mübarek sözleri

Mirza Gulam Ahmed Hazretleri ^{AS}
Vadedilen Mesih ve İmam Mehdi

İslâm hiçbir din kurucusunu kötülemez

İslâm öylesine pak bir dindir ki, hiçbir dinin kurucusunu kötülemez. Ama öbür dinler hemen küfür söylemeye kalkışırlar. Örneğin Hıristiyanlara bakın; Peygamber Efendimize^{SAV} ne kadar küfretmektedirler. Hâlbuki eğer Peygamber Efendimiz^{SAV} bugün hayatta olsaydı, bunlar o'nun dünyevi haşmetinden dolayı o'na bir tek kelime bile söylemeye cesaret edemezlerdi. Tersine o'na ellerinden geldiğince saygı göstereceklerdi. Bugün bile Afgan kralı ile Osmanlı Padişahı Peygamberimizin^{SAV} naçiz hizmetçisi olduğu hâlde bunlar, onlara son derece saygılıdırlar. Ama Peygamber Efendimizin^{SAV} adı söylenir söylenmez bu Hıristiyanlar binlerce küfür savururlar. Bütün dinler İslâmiyet'e minnet borçludur. Çünkü o, eski dinleri ve Peygamberlerini akladı. Ama İslâmiyet'in kendisi haksızlığa uğradı. İslâmiyet'in ortaya koyduğu "**La ilahe illallah**" hiçbir din de yoktur.

- 1896 -

Vadedilen Mesih ve Mehdi^{AS}:
"Mesihin gelişi için "nüzul" kelimesi Hadislerde kullanılmıştır. Nüzul ve Rücu

kelimelerinin sözlük anlamı farklıdır. Geri dönmek için nüzul değil, rücu kelimesi kullanılır. Ama İsa^{AS} için hiçbir yerde rücu kelimesi kullanılmamıştır. İsa için kullanılan nüzul kelimesine gelince; onun anlamı gökten inmek değildir. Çünkü Arapçada “nezil” misafire denilir” buyurdu.

- 1897 -

“Ben kesinlikle kendime mevlevi (hoca) demem. Ayrıca hiç kimsenin bana mevlevi demesine de razı değilim. Biri benim için bu kelimeyi kullanınca sanki bana küfredilmiş gibi üzülürüm” buyurdu.

Halk size eziyet çektirmek için her yola başvuracaktır. Ama sizler tahriklerine alet olup, nefsinizin hiddetinden dolayı onları rencide edecek söz kullanmayınız. Allah böyle kimseleri sevmez. Allah cemaatimizin insanoğlu için bir örnek ve sembol olmasını istiyor” buyurdu.

“Bu Allah’ın işidir. Bunda zerre kadar bir payımız yoktur. Allah’ın işine ise kimse engel olamaz. Halk bana küfredince nefsim onlara karşı hiç tepki göstermiyor.

Zenginlerde de bir çeşit kibir vardır. Ama bugünkü hocaların kibri onlarınkinden kat kat fazladır. Kibirleri bir duvar gibi onlara engel olmaktadır. Ben ise bu duvarı yıkmak istiyorum. Bu duvar yıkıldıktan sonra onlar tevazuuyla bana doğru geleceklerdir” buyurdu.

(Malfuzat; c.1, s.7-9.)

ESMAÜ'L HÜSNA

„BÜTÜN GÜZEL İSİMLER ALLAH'INDIR“

Çeviren: Raşit Paktürk

— ESMAÜ'L HÜSNA

EL-HÂLIK

هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ
مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

O, Allah'tır; Yarattıcı, Meydana Getirici, Şekil Veren. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olan her şey O'nu tesbih eder. O, Mutlak Güç Sahibi, Hikmet Sahibidir.

الْحَالِقُ (Al-Hâlık) sıfatı yalnızca Yüce Allah için kullanılır. Bu sıfat, خَلَقَ (Haleka) kökünden türemiştir ve aynı zamanda planlamayı ifade eder. Yani, Hâlık (Yarattıcı) ismi, Allah'ın her şeyi doğru düzen içerisinde yarattığını ve evrenin bir sistemle yönetildiğini gösterir.

Haşr suresi 24. âyet

Haliku küllü şey'in, Allah'ın her şeyi yarattığını ifade eder ve O'nun hem maddelerin hem de ruhların Yaratıcısı olduğunu belirtir. Bu bağlamda, Peygamber Efendimizin^{SAV} şu duası hadislerde yer almıştır:

اللَّهُمَّ لَكَ سَبَدْتُ وَبِكَ آمَنْتُ وَلَكَ أَسَلْتُ أَنْتَ رَبِّي
سَبَدْتُ وَحَمِي لِي لِأَيِّ شَيْءٍ سَمِعَهُ وَبَصَرَهُ تَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ
الْخَالِقِينَ

Hazreti Ali^{RA}, Peygamber Efendimizin^{SAV} secde sırasında şu duayı okuduğunu rivayet etmiştir:

"Allah'ım! Sana secde ettim, Sana iman ettim ve Sana teslim oldum. Sen benim

Rabbimsin. Yüzümü, işitme ve görme yeteneğini veren Zat'a secde ettirdim. Bereketlidir Allah, yaratıcıların en güzeli."

O, Allah'tır; Hâlık'tır, yani yaratandır. O, Bâri'dir, yani ruhları ve bedenleri yokluktan varlığa çıkarandır. O, Musavvir'dir, yani bedenlere ve türlere şekil verendir. Çünkü bütün güzel isimler O'na aittir; yani mükemmel kudret açısından aklın tasavvur edebileceği bütün kemâl sıfatları O'nun zatında toplanmıştır. Bu nedenle yoktan var etmeye de kadirdir. Çünkü yoktan var etmek, kudretin en yüce kemâl derecelerinden biridir. Yaratmak ve

yalnızca kendi kudretiyle varlık vermek bir kemâldir ve bütün kemâller, Vâcibu'l-Vücûd olan mükemmel zata aittir. Netice olarak, yoktan var etme kemâli de Allah'ın zatına aittir.

Halk (yaratma) ve emr kelimeleri arasında ince bir fark vardır. Halk, Allah'ın evrendeki herhangi bir şeyi sebepler aracılığıyla yaratmasıdır ve Allah, her şeyin sebebi olan İletü'l-İlel sıfatıyla bu yaratmayı kendine nispet eder. Emr ise sebeplerin aracı olmadığı, tamamen Allah'ın doğrudan fiili olan bir yaratmadır. Bu nedenle, Allah'ın mutlak kudret ile indirdiği ilahi kelim, âlem-i

emrden gelir; âlem-i halktan değil. Diğer yandan, insanların düşünme ve tefekkür sırasında kalplerinde oluşan fikirler tamamen âlem-i halka aittir. Çünkü bu fikirlerde ilahi kudret, sebepler ve güçler perdesi altında iş görmektedir. Bunun daha detaylı açıklaması şöyledir: Allah, insanı bu sebepler âleminde çeşitli güçler ve yeteneklerle yaratarak, onların doğasını belirli bir fitrat kanunu üzerine inşa etmiştir. Yani, insanın yaratılışında öyle bir özellik koymuştur ki, bir kimse iyi ya da kötü bir işe yönelik fikrini harekete geçirdiğinde, bu fikir onun eylemlerine yansır.

Allah'ın Peygamberleri -
Hazreti Nuh : “Gözlerimizin önünde ve
vahyimize göre gemiyi yap.”

Çeviren: Nisa Cerimovic

**HZ. NUH^{AS} ŞERİAT SAHİBİ BİR
PEYGAMBERDİR**

Tefsir-i Kebir'de, Hazreti Muslih Mevud^{RA}, Enbiya Suresi Ayet 78'in tefsiri altında, Hz. Nuh'un^{AS} ilk şeriat sahibi peygamber olduğunu açıklamıştır. Huzur^{RA}, Peygamber Efendimiz'in^{SAV} Hz. Nuh^{AS} hakkında şöyle buyurduğunun rivayet edildiğini yazmaktadır: أول نبي شرعت على لسانه الشرائع

Yani Hz. Nuh^{AS} kendisine şeriat indirilen ilk peygamberdir

(Tefsir-i Kebir, Cilt 5, s. 537).

Huzur^{RA}, Kur'an-ı Kerim'in aşağıdaki ayette buna işaret ettiğini belirtmektedir:

Nuh ve ondan sonra (gelen) bütün peygamberlere vahyettiğimiz gibi, sana (da) Biz vahyettik.

Nisa Suresi, Ayet 164

وَاصْبِرْ لِفَلَكِ بَأْعَيْنَا وَوَجِينَا

Huzur^{RA}, ilk yasanın (şeriatin) Hz. Nuh'a^{AS} vahyedildiğini, çünkü onun zamanında insanlığın aklının Allah'ın ilahi mesajını kavrayabilecek bir aşamaya ulaştığını açıklamıştır.

HZ. NUH^{AS} KAVMİNE VAAZ VERİYOR

"Nuh'un^{AS} mesajını tebliğ ettiği insanlar, Arabistan'ın kuzeydoğusunda yer alan Irak'ta yaşıyorlardı."

(Beş Ciltlik Tefsir, Cilt 5, s. 3036)

Tüm peygamberler gibi Hz. Nuh^{AS} da Yüce Allah tarafından Tevhid mesajını kavmine yaymak üzere seçilmiş ve görevlendirilmiştir. Kavmine hitap eden Hz. Nuh^{AS} şöyle demiştir:

"Ey kavmim! Allah'a ibadet edin. O'ndan başka hiçbir İlahınız yoktur."

A'râf Suresi, Ayet 60

Hz. Nuh^{AS} kavmine, başlarına bir azap gelmesinden korktuğunu söyledi.

Tarih boyunca görülmüştür ki, ne zaman bir peygamber kavmine gönderilse, genellikle onları yanlış yola sapmış bulur. Peygamber Efendimiz^{SAV} zamanında ve Peygamberlerin Babası Hz. İbrahim^{AS} zamanında Arabistan halkı için de durum böyleydi. Hz. Nuh'un^{AS} kavmi için de durum farklı değildi.

Kur'an-ı Kerim, Hz. Nuh^{AS}'ın kavminin putlara taptığını belirtir. Kavminin şöyle dediği kaydedilmiştir: [birbirlerine], *"Tanrılarınızı terk etmeyin. Vedd'i, Suvâ'i, Yegûs'u, Ye'ûk'u ve Nesr'i bırakmayın, dediler."*

Nuh Suresi, Ayet 24

Hz. Nuh^{AS} zamanındaki kafirlerin çeşitli putları vardı. Kur'an-ı Kerim bu ayette beş puttan bahsetmektedir. 1. Halifetül Mesih Hazretleri^{RA} tefsirinde, putlara atıfta

bulunarak, her putun insanlar için bir şeyi temsil ettiğini açıklamış ve bazılarının insan, bazılarının ise at suretinde olduğunu söylemiştir.

(Hakaik-ül Furkan, Cilt 4, s. 218)

Sahih-i Buhari'de, Kitabü't Tefsir'de şöyle yazılmıştır:

“Nuh^{AS}'in kavminin taptığı bütün putlara daha sonra Araplar da tapmışlardır. Vedd putuna gelince, ona Dûmetü'l Cendel'de Kelb kabilesi tapıyordu; Suvâ', Huzeyl kabilesinin putuydu; Yaghutha Murad kabilesi ve sonra Sebe yakınlarındaki El-Curf'ta Beni Ğuteyf tapıyordu; Ye'ûk, Hamdan'ın putuydu ve Nesr, Dhi el-Kala'nın kolu olan Himyar'ın putuydu. (Putların) isimleri daha önce Nuh^{AS} kavminden bazı dindar adamlara aitti ve onlar öldüklerinde, Şeytan kavimlerine oturdukları yerlere putlar hazırlayıp yerleştirmelerini ve bu putları isimleriyle çağdırmalarını ilham etti. İnsanlar bunu yaptılar, ancak (onları başlatan) insanlar ölünceye ve putların kökeni belirsizleşinceye kadar putlara tapılmadı, bunun üzerine insanlar onlara tapmaya başladılar.”

(Sahih-i Buhari, Hadis 4920)

Nuh Suresi'nin başlangıç ayetleri, Hz. Nuh Peygamber'in^{AS} kavmini, kendisiyle gönderilen ilahi mesaja davet etmek için tüm çabasını sarf ettiğini, ancak kavminin de onu tamamen inkar etmek için aynı çabayı gösterdiğini açıklamaktadır. Kur'an-ı

Kerim Nuh^{AS}'ın şöyle dediğini kaydeder: “Şüphesiz, Sen onları bağışlayasın diye ben her ne zaman onları çağırıysam, onlar parmaklarını kulaklarına tıkadılar ve elbiselerine büründüler. (İnkarda) ısrar ettiler ve çok büyük bir kibir tasladılar.”

(Nuh Suresi, Ayet 8)

HZ. NUH'UN^{AS} KAVMİ ONU REDDEDER

Tarih boyunca Peygamber'e ve onun mesajına ilk karşı çıkanların genellikle bir milletin ileri gelenleri olduğuna dair delillerle doludur. İster Hz. Musa^{AS} döneminin Firavunu olsun, ister Peygamber Efendimiz'e^{SAV} karşı çıkan Mekke'nin ileri gelenleri olsun, tarih, tebliğe karşı çıkanların başında ileri gelenlerin olduğuna dair örneklerle doludur.

Hz. Vadedilen Mesih^{AS}, dünyevi şeylere eğilimi ve yüzeysel zihniyete sahip olanların Allah tarafından gönderilen insanlarla alay ettiklerini açıklamıştır. O zamanın ileri gelenleri, Hz. Nuh'u^{AS} dinledikten sonra, onu apaçık bir sapıklık içinde gördüklerini söylediler. Kavmi şöyle dedi, “Biz seni kendimiz gibi, (sadece) bir insan olarak görüyoruz. Görünürde (de,) aramızdan rezil insanlar dışında, kimsenin sana tabi olduğuna tanık değiliz. Sonra sizin, bizden bir üstünlüğünüzü (de) görmüyoruz. Aksine yalancılar olduğunuzu düşünüyoruz.”

Hûd Suresi, Ayet 28

Düşmanları, ne onun ne de takipçilerinin izinden gitmeye değer bir şeylerinin olmadığını iddia ediyorlardı. Onu kendi aralarından sıradan bir kişi olarak görüyorlardı. Hazreti Nuh^{AS}, kavmine Allah'ın peygamberi olarak görevlendirildiğini açıkladıktan sonra şöyle demiştir:

“Ey kavimim! Eğer benim mertebem ve Allah'ın ayetleriyle size nasihat etmem, gücünüze gidiyorsa, (bilin ki) ben, ancak Allah'a güvenirim. Olanca gücünüzü ve (Allah'a) ortak koştuklarınızı toplayın. Gücünüzün (sağlamlığından) hiç şüphemiz kalmasın. Sonra onu bana uygulayın ve bana hiç mühlet de vermeyin.”

Yüce Allah'ın peygamberlerinin sahip olduğu iman tek kelimeyle olağanüstüdür. Onlar hakikate tam olarak inanırlar ve kurtulabilmeleri için kavimlerinin hatalarını göstermeyi arzu ederler. Kur'an-ı Kerim incelendiğinde, özellikle Hz. Nuh^{AS} zamanındaki inkarcıların, aralarındaki varlıklı kişilerin üstünlük duygusundan muzdarip oldukları görülmektedir. Yoksullarla kaynaşmayı reddediyorlardı. Öfkeleri, zamanın çağrısını reddetmelerinin ana nedenlerinden biriydi.

HZ. NUH'UN^{AS} DÜŞMANLARI CEZALANDIRILMAYI HAK EDİYOR

Five Volume Commentary'de şöyle açıklanmaktadır: *“Hz. Nuh'un^{AS} muhalifleri onun mesajını reddetmek için altı itiraz*

öne sürmüş olarak gösterilir: Birincisi, onun sadece kendileri gibi bir insan olduğu. İkincisi, kendi liderliğini onlara dayatmaya çalıştığı. Üçüncüsü, onun doğruluğuna tanıklık etmek üzere gökten bir melek inmemiştir. Dördüncüsü, onun öğretisinin atalarının zamanın onurlu inançlarına karşı olduğudur. Beşinci olarak, akıl hastalığına yakalanmış olduğu ve altıncı olarak da er ya da geç felakete uğrayacağını kesin olduğu. Bu itirazlar her çağda her Peygambere ve İlahi İslahatçıya karşı ileri sürülmüştür.”

(Five Volume Commentary, Cilt 4, s. 2206)

Hz. Nuh'un^{AS} kavmi, inkarlarında ısrar ettikten sonra ona meydan okudular ve Hz. Nuh'un^{AS} kendilerini uyardığı ilahi azabı getirmesini talep ettiler. Hz. Nuh'un^{AS} kavmi işte bu kadar ileri gitti. Hz. Nuh'a^{AS} şöyle dediler:

“Ey Nuh! Sen bizimle tartıştın. Tartışmayı (da) çok uzattın. Eğer doğruyu (söyleyenlerden) isen, korkuttuğun azabı bize getir.”

Hud Suresi, Ayet 33

Tavsiyelerinin artık kavmine fayda sağlamayacağını anlayan Hz. Nuh Peygamber^{AS}, ilahi hükme boyun eğmesi gerektiğini biliyordu. Hazreti Nuh^{AS} kendisini bırakmaması için Allah'a dua etti:

“Yarabbi! Kafirlerden hiçbirini yeryüzünde barınmış (halde) bırakma.”

(Nuh Suresi, Ayet 27)

Bu dua Hz. Nuh'un^{AS} misyonuna ve neler hissettiğine dair bir fikir verir. Halkına yollarının yanlışlığını göstermekte ısrar etti, ancak onlar onu reddetmeye devam ettiler. Düşmanları Hz. Nuh'u^{AS} tehdit edecek kadar haddi aşmışlardı, Onlar dediler ki: Ey Nuh! Eğer vazgeçmezsen, mutlaka taşlananlardan olursun."

(Şuara Suresi, Ayet 117)

Allah'ın peygamberleri en etkili silah olan duaya başvurmaya alışkındır. Hazreti Nuh^{AS} kavminin kendisine yalancı muamelesi yaptığını söylemiş ve bu yüzden dua etmiştir:

"Artık benimle onlar arasında, Sen kesin karar ver. Beni ve müminlerden beraberimde bulunanları (düşmanın kötülüğünden) kurtar."

(Şuara Suresi, Ayet 119)

Hz. Nuh Peygamber'e^{AS}, kendisini Allah'ın elçisi olarak kabul edenler dışındaki kavminin, onun mesajını kabul etmeyeceği vahyedilmiştir. Kur'an-ı Kerim'de şöyle yazmaktadır:

Nuh'a şöyle vahyedildi:

"Kavminden (şimdiye kadar) inanmış olanlar dışında, artık kimse (sana) asla inanmayacak. Onun için, yaptıklarından dolayı hiç üzülme."

(Hûd Suresi, Ayet 37)

Vadedilen Mesih^{AS} şöyle demiştir:

"Eğer Nuh'un^{AS} kavmi Allah korkusu uyandıran gerçek bilince sahip olsaydı, boğulmazlardı."

(Lahor Konferansı, s. 6)

HZ. NUH PEYGAMBER^{AS} GEMİYİ İNŞA EDER

Hz. Nuh'un^{AS} muhalifleri onun mesajını reddetmek için aşırı önlemlere başvurmuş olsalar da, hemen cezalandırılmadılar. Kur'an-ı Kerim, Nuh'un^{AS} kavmine uzun bir süre vaaz verdiğini belirtir. Allah onların hepsini birden cezalandırmadı, onlara biraz mühlet verdi. Bununla birlikte, kötülükleri arttıkça ve bu tür insanların saatin çağrısından yararlanmayacakları apaçık olduğunda, ilahi ceza geldi.

Kur'an-ı Kerim, Hz. Nuh'a^{AS} bir gemi inşa etmesinin emredildiğini belirtir:

"Gözlerimizin önünde ve vahyimize göre gemiyi yap."

(Hûd Suresi, Ayet 38)

Hz. Nuh^{AS}'ın kavmi, diğer ümmetlerin ve peygamberlerin inkarcıları gibi, sadece zamanın çağrısını görmezden gelmekle kalmadı, aynı zamanda kendilerine gönderilen elçilerle alay etmenin de ötesine geçti. Onların peygamberlik rehberliğinden faydalanmak yerine, onlarla alay ettiler. Nuh^{AS} gemiyi inşa ederken bile düşmanları onunla alay ettiler.

TUFAN

Hz. Nuh^{AS} kavmi ile ilgili olarak Vadedilen Mesih^{AS} şöyle yazmaktadır:

"Hz. Nuh^{AS} kavmi, kendilerini boğan tufan mucizesi dışında hiçbir mucizeden fayda görmediler."

(Siyalkot Konferansı, s. 54)

Kur'an-ı Kerim, Hz. Nuh'un^{AS} dağlarla çevrili, pınarların bolca bulunduğu tepelik bir bölgede, dağın eteklerinde yaşadığını ima eder

(Tefsir-i Kebir, Cilt 3, s. 192).

Kur'an-ı Kerim azabın gelişini şu sözlerle anlatır:

“Sonunda emrimiz gelince ve pınarlar fışkırdı, Biz (Nuh'a) dedik ki: “Bu (gemiye) her çeşit (ihtiyaç duyulan hayvanlardan erkek ve dişi olarak) ikişer (tane) bindir. Önceden (helak olacağı konusunda) karar verilenin dışında, kendi ev ahalini ve (sana) inanmış olanları (da bindir.)”

Zaten kendisine, pek az kişi dışında, kimse inanmamıştı.

(Hûd Suresi, Ayet 41)

Hz. Nuh'un^{AS} kavmine gelen ceza sadece çeşmelerin fışkırması değildi. Kur'an-ı Kerim, tufanın asıl sebebinin bulutlar olduğunu belirtir. Yağmur şiddetle yağdı ve böylece yeryüzünün suyu da fışkırdı. Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur,

“Bunun üzerine Biz göğün kapılarını şiddetle (ve) durmadan yağın su ile açtık. Biz yerden (de) pınarlar fışkırttık. Böylece (her iki) su, önceden kararlaştırılmış bir iş için birikip (birleştiler.)”

(Kamer Suresi, Ayet 12-13)

HAYVANLAR KONUSU

Hz. Nuh'un^{AS}, bazı insanların inandığı gibi yeryüzündeki tüm hayvanlardan iki tane almamıştır. Aslında, Hz. Nuh'un^{AS} sadece ihtiyaç duyulan tüm hayvanları alması

emredildi. Kur'an-ı Kerim'in كَلِمَاتٍ kelimesini kullandığı yerlerde, bu kelime tüm hayvanları ifade etmez. Aslında bunun bir başka örneği de Kur'an-ı Kerim'de yer almaktadır. Örneğin, Kur'an-ı Kerim Sebe bölgesinin kraliçesini kastederek “kendisine her nimetten pay verilmiştir” der.

(Neml Suresi, Ayet 24)

Ancak burada, ona tam anlamıyla her şeyin verildiği anlamına gelmez, sadece ihtiyaç duyulan ve gerekli olan her şeyin verildiği anlamına gelir. Ayrıca, Hz. Nuh'un^{AS} tarafından inşa edilen gemi, şüphesiz, yeryüzündeki tüm hayvanları taşıyacak kadar büyük değildi. Hz. Nuh'un^{AS} sadece kendi kavmine elçi olması yeterli bir kanıttır. O evrensel bir elçi değildi, bu yüzden mesajı sadece kendi bölgesindeki insanlar içindi. O halde, her bir hayvandan iki tane taşımak mantıklı olmazdı.

Vadedilen Mesih^{AS} bu konuya değinerek şöyle açıklamıştır:

“İncil ve bilim, sanki aynı kocayla evli iki kadınmış gibi birbirlerine düşmanlık beslerler. İncil'de tufanın tüm dünyayı kapladığı, geminin üç yüz arşın uzunluğunda ve elli arşın genişliğinde olduğu ve Nuh'un^{AS} gemiye temiz olan her hayvandan yedi çift ve pis (murdar) olan her hayvandan iki çift getirdiği yazılıdır; ancak bu kavramların her ikisi de yanlıştır. Birincisi, Allah-u Teâlâ, peygamberler aracılığıyla mesajını indirmediği hiçbir kavmi cezalandırmamıştır ve Nuh'un^{AS} ne zaman tüm dünyaya tebliğde bulunmuştur ki tüm dünya boğulmayı hak etmiştir? İkinci olarak, dünyadaki tüm canlılar, hayvanlar,

hem hayvanlar hem de kuşlar, her birinden yedi çift veya her birinden iki çift, sadece üç yüz arşın uzunluğunda ve elli arşın genişliğinde olan bu kadar küçük bir gemiye nasıl sığabilir? Bu da kitabın değiştirildiğini ve artık pek çok hatayla dolu olduğunu kanıtlamaktadır."

(Melfuzat, Cilt III, s. 237)

Gemiye binmeden önce Hz. Nuh^{AS} şöyle dedi:

"(Nuh) dedi ki: "Buna binin. Onun hareket etmesi ve demir atması, Allah'ın adının (bereketiyle) olacaktır. Şüphesiz Rabbim, çok bağışlayan ve çok rahmet edendir."

(Hûd Suresi, Ayet 42)

HZ. NUH'UN^{AS} OĞLU BOĞULUR VE GEMİ CUDİ DAĞI'NA YERLEŞİR

(Gemi) dağlar gibi dalgalar içinde onları götürürken, Nuh başka bir yerde olan oğluna, "Oğlum gel, bizimle beraber bin ve kafirlerden olma," diye seslendi.

(Hûd Suresi, Ayet 43)

(Oğlu), "Ben hemen, sudan beni koruyacak bir dağa sığınırım," dedi. (Nuh) dedi ki: "Bugün hiç kimse, O'nun kararından (kimseyi) kurtaramaz. Ancak O'nun merhamet ettiği (kurtulacaktır.)" İkisinin arasına bir dalga girdi ve o boğulanlardan oldu.

(Hûd Suresi, Ayet 44)

Hz. Nuh^{AS} cezanın Allah'ın emri olduğunu ve hiç kimsenin O'nun emrinden kaçamayacağını söyledi. Bunun üzerine

Kur'an-ı Kerim, dalganın ikisinin arasına girdiğini ve Nuh'un oğlunun boğulduğunu bildirir. Hazreti Muslih Mevud^{RA}, Hz. Nuh'un^{AS} oğlunun boğulmasına şahit olmaktan kurtulduğunu, çünkü böyle bir sahnenin herhangi bir babanın fiziksel olarak gözleriyle şahit olması için dayanılmaz olacağını açıklar.

(Tefsir-i Kebir, Cilt 3, s. 192)

GEMİ EL-CUDİ'DE DURUYOR

Denildi ki: "Ey yeryüzü, suyunu çek ve ey gök, sen (de yağmuru) dindir!" Su çekilip (kurutuldu) ve (gemi) Cudi (dağı) üzerinde durdu. "Zalimler topluluğu helak olsun," denildi.

(Hûd Suresi, Ayet 45)

İncil'e göre Hz. Nuh'un^{AS} gemisi Ararat dağlarına dayanmıştır: "Ve gemi yedinci ayda, ayın on yedinci gününde, Ararat dağları üzerinde dinlendi."

(Genesis (Yaratılış) 8:4)

Oysa Kur'an-ı Kerim, yukarıda da belirtildiği gibi, el-Cudi üzerinde durduğunu söyler.

Vadedilen Mesih^{AS} bu konuyu açıklarken şöyle demektedir:

"Nuh'un^{AS} gemisinin durduğu yerin adı olan Ararat kelimesi ahlında 'dağın zirvesini görüyorum' anlamına gelen ara-reet kelimesinden bir bileşiktir. Reet kelimesi 'bir dağın zirvesi' anlamına gelir. Kur'an-ı Kerim'de Yüce Allah 'Benim lütuf ve keremim' anlamına gelen cudi kelimesini kullanmıştır, yani gemi Allah'ın lütuf ve keremine dayanıyordu."

(Melfuzat, Cilt III, s. 237-238)

نوح

عَلَيْهِ السَّلَامُ

حُضْرَتِ

HZ. NUH^{AS} ALLAH'A DUA EDER

Söz verdiği gibi, Allah Nuh'u^{AS} ve onunla birlikte gemide bulunanları kurtardı. Doğal olarak, bir evladını kaybeden her baba üzüntü ve keder hisseder.

Nuh Rabbine seslendi ve “Yarabbi! Şüphesiz oğlum, ailemdendir. Senin sözün mutlaka doğrudur. Sen hüküm verenlerin, (en iyi ve en doğru) hüküm verenisin,” dedi.

(Hûd Suresi, Ayet 46)

Ailesinin bir üyesi olan oğlu boğuldu. Hz. Nuh^{AS}, saygılı bir şekilde, üzüntüsünü Allah'a ve O'nun vadettiklerine ilettiler.

Bunun üzerine Allah cevap verdi:

“Ey Nuh! O, kesinlikle senin aileden değildi. Şüphesiz o, iyi olmayan işler (yapan birisiydi.)

Onun için bilgisine sahip olmadığım bir şeyi, Benden isteme. Şüphesiz Ben, cahillerden olmayasın diye, sana nasihat ediyorum.”

(Hûd Suresi, Ayet 47)

Allah'ın vaadi Nuh'un mesajına inananlar içindi. Gerçekten de peygamberi ve onun mesajını izleyenler, onun aracılığıyla hidayete eren ve Allah'la gerçek bir bağ kuranlar onun manevi ailesi arasındadır. Ve bu yol, başlangıçtan beri Allah'ın yoludur.

HZ. NUH'UN^{AS} EŞİ

Allah kafirlerin durumunun, Nuh ile Lut'un hanımlarının (durumuna benzediğini) beyan eder. İkisi (de,) kullarımızdan iki salih kişi ile nikahlıydılar. Ancak ikisi (de) her iki (kulumuza) hainlik ettiler. Allah'ın

azabı (geldiğinde ise,) iki (kulumuz) onların hiçbir işine yaramadılar. Her ikisine, “(cehennem) ateşine girenlerle birlikte, siz (de) girin,” denildi.

(*Tahrim Suresi, Ayet 11*)

Hazreti Halifetül Mesih I^{RA}, bu ayetin altında, Kur'an-ı Kerim'in iman etmeyen Hz. Nuh'un^{AS} ve Hz. Lut'un^{AS} eşlerini örnek gösterdiğini belirtmektedir. Huzur^{RA}, Nuh'un^{AS} karısının Allah'ın azabına yakalandığını ve helak olduğunu açıklar. Hz. Nuh^{AS} ile olan ilişkisine rağmen hiçbir fayda sağlayamadı”

(*Hakaik-ül Furkan, Cilt 4, s. 151*)

HZ. NUH'UN (AS) SOYUNDA PEYGAMBERLİK

Allah'ın peygamberleri, insanlığa hatalarında rehberlik etmek üzere dünyaya gönderilirler. İnsanlara yaşayan gerçek Allah'ı hatırlatırlar ve onları Tevhid yoluna geri getirmeye çalışırlar. Hz. Nuh^{AS}'ın hikayesi insanlık için gerçekten bir hatırlatmadır. Kavmine sıradan gelen bir adamın Allah'ın peygamberi olarak gönderilmesi tüm dünyada hatırlanmaktadır. Hz. Nuh Peygamber^{AS}, kendisini reddeden ve kibirlenerek azabı görmek isteyen kavmine gönderilmiştir.

Kur'an-ı Kerim şöyle buyurur:
Şüphesiz Biz, Nuh'u ve İbrahim'i (de peygamber olarak) gönderdik. İkisinin (de) soylarına peygamberlik ve Kitab'ı ihsan

ettik. Sonunda onlardan bazıları doğru yolu buldular, (ancak) çoğu fasık kimselerdi.

(*Hadid Suresi, Ayet 27*)

Ayet, Hz. Nuh^{AS} ve Hz. İbrahim^{AS}'dan özel olarak bahsetmektedir. Hz. Nuh^{AS} ve Hz. İbrahim^{AS}'dan sonra, çağlar boyunca insanlığı Tevhid mesajı hakkında yönlendirmek ve hatırlatmak için gelmeye devam eden peygamberleri okuyoruz. Hazreti Musleh-i Maud^{RA}, Hz. Nuh'un^{AS} zamanından sonrasına atıfta bulunarak şöyle yazmaktadır:

"Nuh'un^{AS} zamanından sonra, nüfus farklı ülkelere dağıldı. Nuh'un öğretisinin etkisi azalmaya başladı, çünkü iletişim araçları çok zayıftı. Bir ülkedeki bir öğretmen Mesajını diğer ülkelere iletemezdi. O zaman Tanrı'nın her ülkeye bir Peygamber göndermesi ve böylece hiçbir ülkenin O'nun rehberliğinden yoksun kalmamasını sağlaması yerindeydi. Bu, dinler arasında bölünmeye neden oldu, çünkü insan aklı henüz tam olarak gelişmemişti. İnsan aklı ve anlayışı daha sonra ulaşacağı gelişimden yoksun olduğu için, her ülkeye ulaştığı gelişim düzeyine uygun bir öğreti gönderildi."

(*KKur'an-ı Kerim'in Tefsirine ve Araştırmasına Giriş, s. 11*)

Böylece, Kur'an-ı Kerim'in tanıklık ettiği gibi, Hz. Nuh'tan^{AS} sonra peygamberler ordusu gelmiştir.

TEFSİRDEN BİR SAYFA

BAKARA SURESİ

Sizlere, merhum Malik Ghulam Farid'in editörlüğünde ve II. Halifetü'l Mesih, Hazret Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed'in^{RA} rehberliğinde hazırlanmış olan "*The Holy Qur'an - Arabic Text with English Translation and Short Commentary*" adlı eserin, Bakara Suresi üzerine tefsir serisini sunuyoruz.

الْم ۞ ذٰلِكَ الْكِتٰبُ لَا رَيْبَ ۞ فِيْهِ ۞ هُدًى لِّلْمُتَّقِيْنَ ۞

Ben, (her şeyi) en iyi bilen Allah'ım. Bu Kitab'ın en mükemmel olduğuna hiç şüphe yoktur. (O, Allah'ın) takvasını benimseyenlere, yol gösterendir.

الْم

Elif Lam Mim gibi kısaltmalar, Mukatta'at (ayrı olarak kullanılan ve telaffuz edilen harfler) olarak bilinir ve 28 surenin başında yer alır ve Arap alfabesinin bir, iki, üç veya, en fazla beş harfinden oluşur. Kullanılan Mukattaat harflerinin sayısı on dördtür: Elif, Lam, Mim, Sad, Ra, Ke, He, Ya, Ayn, Ta, Sin, Ha, Kaf ve Nun. Bunlardan Kaf ve Nun, Kaf ve Kalem surelerinin başında tek başlarına, diğerleri ise bazı surelerin başında iki veya daha fazla kombinasyon halinde yer alır.

Mukatta'at'ın kullanımı Araplar arasında yaygındı. Şiirlerinde ve sohbetlerinde bunları kullanırlardı. Bir Arap şair şöyle der: Kulna kifi Lena, Fakalet Kaf; yani "Ona 'Bizim için bir süre dur' dedik ve o da durduğunu söyledi" Kaf harfi Vakaftu (duruyorum) anlamına gelir. Kurtubi'nin aktardığına göre, Peygamber Efendimiz'in de bir sözü vardır: "Kefâ bis'seyfi şâ", yani çare olarak kılıç yeterlidir, Şa Şafıyan'ı temsil eder. Bugünün Batı dünyasında ve onu taklit eden Doğu ülkelerinde de kısaltmalar çok yaygındır. Her sözlükte bunların bir listesi bulunur. Mukatta'at Allah'ın belirli sıfatlarının kısaltmalarıdır ve önelerine

yerleştirildikleri surenin konusunun, temsil ettikleri İlâhi sıfatlarla derin bir bağlantısı vardır. Farklı surelerin başına rastgele yerleştirilmedikleri gibi, harfleri de tesadüfen bir araya getirilmemiştir. Çeşitli kümeleri arasında derin ve geniş kapsamlı bir bağlantı vardır ve yapıldıkları harfler de belirli bir amaca hizmet eder. Mukattaat harfleri olmayan surelerin konusu, bu harflere sahip olan önceki surelerin konusuna tabidir.

Mukatta'at'a verilen anlamlardan ikisi daha sahih görünmektedir:

a) Her harfin belirli bir sayısal değeri vardır (Cerir). Mesela, Elif Lam Mim harflerinin sayısal değeri 71'dir (Elif 1, Lam 30 ve Mim 40 sayısal değerine sahiptir). Dolayısıyla, Elif Lam Mim'in surenin başına yerleştirilmesi, surenin konusunun, yani erken dönemde İslam'ın kökleşmesinin 71 yıl alacağına işaret ediyor olabilir.

b) Bunlar, yukarıda belirtildiği gibi, Allah'ın belirli sıfatlarının kısaltmalarıdır ve Mukatta'at'ın önüne konulduğu Sure, konusu itibariyle, belirli Mukatta'at'ın temsil ettiği İlâhi sıfatlarla bağlantılıdır.

Böylece burada ve Kur'an'ın 3., 29., 30., 31. ve 32. Surelerinin başında yer

alan Elif Lam Mim kısaltması, İbn-i Abbas ve İbn-i Mes'ud'a göre “Ben her şeyi bilen Allah'ım” anlamına gelir, Elif Ene için, Lam Allah için ve Mim A'lamu içindir; Ya da bazılarına göre Elif Allah'ı, Lam Cebrail'i ve Mim de Muhammed'i temsil eder ki bu da surenin ana temasının Allah tarafından Cebrail aracılığıyla Muhammed'e^{SAV} verilen İlahi bilgi olduğunu gösterir. Bu kısaltılmış harfler Kur'an vahyinin ayrılmaz bir parçasını oluşturur (Buhari).

ذٰلِكَ

Zâlike öncelikle “şu” anlamında kullanılır, ancak bazen “bu” (Akrab) anlamında da kullanılır. Bazen atıfta bulunduğu konunun yüceliğini ve saygınlığını belirtmek için kullanılır. Burada Kitab'ın, yücelik ve fazilet bakımından okuyucudan yüksek olduğunu ifade eder (Feth).

ذٰلِكَ الْكِتٰبُ

El takısı, İngilizce'deki “the” belirli artikeli gibi, okuyucu tarafından bilinen belirli bir nesneyi belirtmek için kullanılır. Bu anlamda, Zâlike'l-Kitabu kelimesi, bu Kitap ya da bu Kitap - vaat edilen Kitap - anlamına gelir. Bu takı, aynı zamanda mümkün olan tüm niteliklerin tek bir bireyde birleşimini ifade etmek için de kullanılır. Dolayısıyla bu ifade şu anlama gelir: Bu, mükemmel bir kitabın sahip olması gereken tüm mükemmel

niteliklere sahip olan bir Kitaptır. Ya da “bu tek başına mükemmel bir kitaptır” anlamına gelir.

لَا رَيْبَ

Raybe, tedirginlik veya zihinsel huzursuzluk; şüphe; sıkıntı veya felaket ve kötü görüş; yanlış suçlama veya iftira (Akrab) anlamına gelir. Bu ayet, hiç kimsenin Kur'an hakkında şüpheye düşmeyeceği anlamına gelmez. Sadece, tarafsız bir şekilde yaklaşıldığında onun öğretisinin mantıklı, güvenilir ve emin bir rehber olduğu anlamına gelir.

هُدًى لِّلْمُتَّقِيْنَ

Muttaki, zarar veren veya inciten şeylere karşı korunma anlamına gelen “Vaka” kökünden türetilmiştir. Vikayah kelimesi kalkan anlamına gelir ve İttaka bihi denildiğinde manası “onu kalkan edindi” anlamına gelir (Lane). Peygamber Efendimizin seçkin sahabelerinden Ubey bin K'ab, Takva'yı şöyle açıklamıştır: Muttaki, dikenli çalılardan arasından yürüyen ve elbiselerinin çalılara takılmaması ve yırtılmaması için her türlü özeni gösteren birine benzer. (Kesir). Bu nedenle Muttaki, sürekli günahlardan sakınan, Allah'ı kalkan veya sığınak edinen ve sorumluluklarına son derece dikkat eden kimsedir. “Takva sahipleri için bir rehber” ifadesi, Kur'anda yer alan rehberliğin sınırsız olduğunu ifade eder. Bu rehberlik, insanı manevi kemalatin sınırsız mertebelerine ulaştırır ve onu Allah'ın lütuflarına

HUZUR'UN KONUŞMALARINDAN — BİR DEMET —

İnsanlığa hizmet
imanın esas
unsurudur

Hiz. Mirza Masrur Ahmad ^{ABA}
V. HALİFETÜ'L MESİH

İslamabad, Birleşik Krallık, 10 Haziran 2023: Saat 20:05'de V. Halifetu'l Mesih Hazretleri (Allah elini güçlü kılsın), Uluslararası Ahmedi Mimarlar ve Mühendisler Birliğinin (IAAAE) Avrupa Sempozyumunun kapanış oturumu için, Birleşik Krallık İslamabad'da bulunan Masrur Salonu'na geldi.

“
VADEDİLEN MESİH^{AS}, İNSANOĞLUNA
HİZMET ETMENİN İMANIMIZIN ASLİ
BİR UNSURU VE YÜCE ALLAH'IN DA
ÇOK SEVDİĞİ BİR ŞEY OLDUĞUNU
VURGULAMIŞTIR
”

Teşehhüd ve teavvuz okuduktan sonra Hz. Emirü'l-Mü'minîn^{ABA} şöyle buyurdu:

“Allah'ın lütfu ile bugün IAAAE mensupları, son bir yılda yürüttükleri çeşitli proje ve faaliyetleri gözden geçirmek, keza gelecek için de plan yapmak üzere yıllık sempozyumları sebebiyle toplandılar.” Huzur^{ABA} buyurdu ki, bu etkinlik, tüm IAAAE üyelerine Allah'ın lütufları üzerinde kafa yormaları ve kendilerine insanoğluna hizmet etme fırsatı verdiği için O'na şükretmeleri için imkân tanıyacaktır.

Huzur^{ABA} buyurdu ki, “IAAAE'nin kuruluşunu destekleyen temel amaç, toplumun en kolayca incinebilir ve en zayıf üyelerinin ihtiyaçlarını karşılamaktır.”

Huzur^{ABA}, kendisinin öncelikle IAAAE'ye, dünyanın yoksun ve temel olanaklardan mahrum kalmış bölgelerinde yaşayan

insanlara temiz su sağlamaya odaklanmaları talimatını verdiğini belirtti. Huzur^{ABA}, IAAAE'nin “Water for Life (Yaşam İçin Su)” programı kapsamında Afrika'daki birçok ücra köye su kuyuları ve pompalar kurarak direktiflerini yerine getirme çabalarını tasdik etti. Huzur^{ABA} IAAAE'nin, “Model Köy” programı marifetiyle evler ve barınaklar inşa ettiğini söyledi. Huzur^{ABA}, IAAAE'nin değişik ülkelerdeki birçok proje ile zamanını, uzmanlığını ve becerilerini sunarak Cemaat'in çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak üzere yorulmadan çalıştığını da beyan etti.

Huzur^{ABA}, Allah'ın lütfuyla IAAAE'nin başarılı olma tutkusunun, keza projelerinin ölçeği büyümeye devam etmektedir diye buyurdu. Huzur^{ABA}, IAAAE'nin gençleri kendi ayakları üzerinde durabilecek ve topluma olumlu katkı sağlayacak şekilde çeşitli

becerilerde yetiştirmek üzere Nijeryada bir teknik eğitim enstitüsü kurmayı ve yönetmeyi üstlendiğini belirtti. Huzur^{ABA} buyurdu ki, “Yüce Allah’a, bu projeyi bir an evvel tamamlamanızı, keza onun gerek ulusun, gerekse Afrika kıtasının bütünüünün ilerlemesi ve kalkınmasında önemli bir rol oynama temel amacını yerine getirmesini mümkün kılsın diye duada bulunuyorum.”

Dünyanın kırılğan durumundan dolayı Huzuraba IAAAE’ye toplumu yeniden inşa etmekte üzerine düşeni nasıl gerçekleştirebileceği hakkında düşünme talimatını vermişti. “Direktiflerim doğrultusunda IAAAE, barınma ve konaklama yerlerinin nasıl hızla inşa edilebileceğini detaylandıran bir planı hazırladı.” diye Huzur^{ABA} buyurdu.

Hiz. Emîrû’l-Mü’minîn^{ABA}, IAAAE’nin bundan başka büyük ölçekli tarım ve gıda güvenliği projeleri de planladığını belirtti.

Huzur^{ABA}, esas amaç insanlığa hizmet etmektir diye buyurdu, çünkü İslam, ihtiyaç içinde olanlara hizmet etmeyi ve tüm insanlığa şefkat göstermeyi bize emretmektedir. Vadedilen Mesih^{AS} de tam da bu insanlığa hizmet etme amacıyla gönderilmiştir.

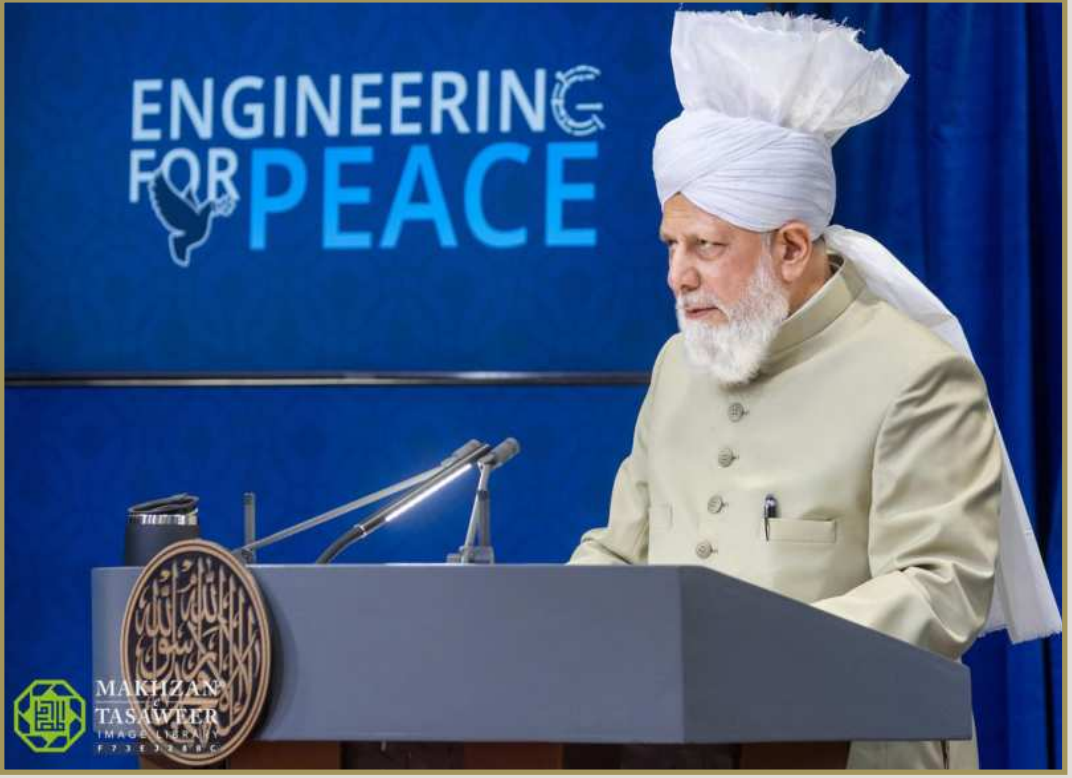
Vadedilen Mesih^{AS} şöyle buyurmuştur:

“Her insan her gün kendini analiz edip görmelidir ki, o diğerlerinin iyiliği için ne kadar endişe duymaktadır, keza kardeşlerine ne denli sevgi ve şefkat göstermektedir.”

Huzur^{ABA}, Vadedilen Mesih’in^{AS} ayrıca bir hadis-i şerifi zikrettiğini ve şöyle buyurduğunu beyan etti: “Hesap Günü Allah diyecek ki, ‘Ben açtım ve sen Beni doyurmadın, Ben susamıştım ve sen Bana su vermedin, Ben hastaydım ve sen Beni ferahlatmadın.’ Bunun üzerine muhatap olanlar soracaklar ki. ‘Se ne zaman açtın da, biz Seni doyurmadık, Sen ne zaman susamıştın da, biz Sana su vermedik ve Sen ne zaman hasta oldun da, biz Seni ferahlatmadık.’ Cevaben Yüce Allah buyuracak ki, ‘Benim tarafımdan sevilen bir kimse ıstırap çekmekteydi ve siz ona hiç şefkat ve merhamet göstermediniz. Ona sevgi göstermek, aslında Bana sevgi göstermek olurdu.’”

Huzur^{ABA} şöyle buyurdu. Bundan dolayıdır ki Vadedilen Mesih^{AS}, insanoğluna hizmet etmenin imanımızın asli bir unsuru ve Yüce Allah’ın da çok sevdiği bir şey olduğunu vurgulamıştır. Bu sebeple, ister su kuyuları inşa etmek, ister düşük maliyetli evler yapmak, ya da model köyler kurmak veya enerji ve diğer temel hizmetler temin etmek olsun, Ahmedi mimar ve mühendislerimizin üzerinde çalıştıkları projeler ne olursa olsun, onların çabaları daima bütünüyle insanlık sevgisinden ve Yüce Allah’ın rıza ve yakınlığını elde etme arzusundan motivasyonunu bulmalıdır.

Huzur^{ABA} buyurdu ki, “IAAAE üyeleri olarak, bu noktayı her zaman aklınızda ön sıralarda tutmalısınız ve Vadedilen Mesih’in^{AS} örneğine benzemeye çalışmalısınız.”

Huzur^{ABA}, IAAAE'de hizmet veren gönüllülerin sayısının istikrarlı bir şekilde arttığını ve yeni insanların hizmete talip olduğunu görmekten memnun olduğunu söyledi. Huzur^{ABA} buyurdu ki, "Allah, kendilerini iyi niyet ve çabalarından dolayı mükâfatlandırın." Huzur^{ABA} şöyle beyan etti, "Dua ediyorum ki, önümüzdeki yıllarda çok daha fazla insan IAAAE'ye hizmet etmek için teşvik bulsunlar."

Huzur^{ABA} ayrıca buyurdu ki, "Dua ediyorum ki, IAAAE gücüne güç katmaya devam etsin ve bu dönemde Vadedilen Mesih'in^{AS}

gönderilme amacının gerçekleştirilmesinde önemli bir rol oynasın, öyle ki sınıf, renk ve inanç gözetmeden dünyanın her yerinde insanlığa hizmet etsin."

Huzur şöyle buyurdu. "Allah hepinizi samimi çabalarınızdan dolayı mükâfatlandırın ve hayatları bitmeyen mücadele, zorluk ve yoksulluk çamuruna bulanmış olanlara, sizleri muazzam bir ferahlık ve rahatlık kaynağı kılsın. (İnşallah) Âmin."

Daha sonra Huzur^{ABA} herkese sessiz duada önderlik etti.

VADEDİLEN MESİH'İN^{AS} PEYGAMBER EFENDİMİZE^{SAV} OLAN SEVGİSİ

Çeviren: Raşit Paktürk

O'nun Allah sevgisinden sonra Allah'ın Peygamberine olan sevgisi gelirdi. Vadedilen Mesih'in bu sevgisinin de bir benzeri yoktu. Kendisi bunu bir beyitle şöyle açıklar:

“Allah'a karşı olan aşkımdan sonra Muhammed'in^{SAV} aşkı ile sarhoşumdur. Şayet bu kâfirlik ise, Allah şahit olsun ki ben koyu bir kâfirim.”

Allah'ın bu aciz kulu, Vadedilen Mesih'in evinde dünyaya geldi. Bu benim için öyle kutsal nimettir ki bundan dolayı Allah'a olan şükranımı ifade etmek için buna lâyük kelime bulamıyorum. Hatta bunu tasavvur etmeye bile gücüm yetmez. Bununla birlikte bir gün öleceğim ve Allah'ın huzuruna çıkacağım. Bunun bilincinde olarak ve daima hazır ve nazır olan Allah'ı şahit göstererek tasdik ediyorum ki Hazreti Resulullah'ın^{SAV} isminin anıldığı her an, Vadedilen Mesih'in gözleri yaşardı. Kalbi ve aklı, hayır, vücudunun her zerresi onun Efendisi, kâinatın önderi ve yaradılışın gururu olan Muhammed'in^{SAV} sevgisiyle doluydu.

Bir gün Vadedilen Mesih^{AS} mescit Mübarek denilen ve evine bitişik olan camide tek başına dolaşüyor ve alçak sesle bir şey mırıldanıyordu. Bu esnada yanaklarından göz yaşları süzülüp akmaktaydı. O sırada

sahabelerinden birisi tesadüfen içeri girdiğinde onun şu beyiti okuduğunu işitti:

كُنْتُ السَّوَادَ لِنَاظِرِي فَعَمِي عَلَيْكَ النَّاطِرُ
مَنْ شَاءَ بَعَثَكَ فَلَيْمُتْ فَعَلَيْكَ كُنْتُ أَحَادِرُ

“Sen benim göz bebeğimsin, bugün senin ölümünle görmez oldu. Senden sonra kim ölürse ölsün, ben yalnız senin ölümünden korkuyordum.”

Bu beyit Hazreti Resulullah'ın^{SAV} ölümünden hemen sonra Sahabeden Hassân Bin Sabit hazretleri^{RA} tarafından yazılmış ve okunmuştu.

Ravi şöyle diyor: Ben Vadedilen Mesih'i bu şekilde ağlarken gördüğümde o camide yapayalnız dolaştığı için ben endişelenip ona gittim ve şöyle arzettim: Efendim! Başına üzücü bir şey mi geldi? Bunun üzerine o şöyle buyurdu: Ben şuan Hasan bin Sabit'in^{RA} bu şiirini okurken benim kalbim “Keşke bu beyit benim dilimden çıkmış olsaydı” diye temenni ediyordu.

Vadedilen Mesih, her çeşit sıkıntıya düşmüş, hadiselerin sert esen rüzgarları karşısında metanetini kaybetmemiş, muhaliflerin elinden son derece eziyet verici kötülüklerine katlanmış, çocuklarının,

hatta bazen asılsız ithamlarla mahkemelere sürüklenmiş, çocuklarının, akrabalarının, dostlarının ve onu kendisini feda edercesine seven arkadaşlarının ölümüne de şahit olmuş, ancak onun gözleri kalbindeki duygularını aslâ açığa vurmamıştı. Fakat sevgili efendisi Hazreti Resulüallah'ın on üç asır önce vukuu bulmuş ölümüne ait bir beyiti yapayalnız okurken gözlerinden yaşlar boşandı ve kalbindeki "Keşke bu beyit benim dilimden çıkmış olsaydı" özlemi dışa vurdu. Bundan hiç kimse Hz. Hassan'ın bu beytinin, Peygamber sevgisini göstermek için en üstün şiir olduğunu zannetmesin. Tersine burada anlatılmak istenen şu kadardır ki, Vadedilen Mesih'in^{AS} kalbinde Peygamber Efendimize olan sevgi kemale ermiş olduğundan dolayı o, sevginin her olağanüstü dışa vuruşunun kendi dilinden çıkmasını arzuluyordu.

Kadiyan'da Muhammed Abdullah isimli birisi vardı. Onun pek okur yazarlığı yoktu, ancak çok ihlaslı birisiydi. Küçük çocuklara farklı manzara resimleri göstererek geçimini sağlardı. Millet ona profesör lakabı takmıştı. O, bazen öfkelenirken ve coştığında kendini kaybederdi. Bir keresinde Vadedilen Mesih'in meclisinde birisi şöyle dedi: "Efendim! Filanca muhalifiniz hakkınızda filanca yerde çok kötü sözler sarfederek size küfretti. Bunun üzerine profesör bey öfkelenerek şöyle dedi: Ben orada olsaydım mutlaka onun kafasını yarardım. Vadedilen Mesih^{AS} bunun duyunca gayri ihtiyari olarak şöyle dedi: "Hayır, hayır! Böyle davranmak doğru değildir. Bizim öğretimiz sabır ve yumuşaklıktır." Ancak o anda profesör bey öfkeden kendini kaybettiği için coşarak şöyle dedi: Efendim! Senin Efendine^{SAV} dil uzatılınca sen onu mübahaleye çağırıp cehenneme yollamaya amade oluyorsun ama bize diyorsun ki biriniz gözünüzün

önünde bana küfür etse bile sabredin, bu nasıl bir adalettir?

Profesör Bey'in böyle davranması bir hata idi. Vadedilen Mesih'ten daha ziyade sabreden kim olabilir ki? Ancak bu ufak olay, onun Peygamber Efendimize^{SAV} olan benzersiz sevgisini ve onun uğruna her an feda olmaya hazır olduğunu gösteren ufak bir karedir.

Bir gün Vadedilen Mesih^{AS} Lahor istasyonunun dışında tren bekliyordu. O sırada Pandit Lekhram adında bir tanıdığı, -ki bu zat daha sonra Vadedilen Mesih'in^{AS} verdiği İlahi gaybi bir haberin gerçekleşmesi ile helâk olmuştur- tesadüfen yakından geçerken, Vadedilen Mesih'in orada olduğunu öğrenince, usûlen ona saygılarını sunmak için yaklaştı. Vadedilen Mesih^{AS} o sırada namaz için hazırlanıyordu. Pandit Lekhram onu, Hinduların tarzıyla selâmladı. Fakat Vadedilen Mesih^{AS} onu görmemiş gibi selâmına karşılık vermedi. Bunun üzerine Pandit Lekhram başka bir taraftan Vadedilen Mesih'e tekrar yanaşarak selâm verdi. Vadedilen Mesih yine karşılık vermedi. Pandit Lekhram oradan ayrıldıktan sonra, birisi, belki de duymamıştır diye düşünerek Vadedilen Mesih'e "Efendim Lekhram geldi ve size selâm verdi" deyince Vadedilen Mesih^{AS} büyük bir celal içinde şöyle dedi: "O benim Efendime^{SAV} küfredip sonra da bana gelip nasıl utanmadan selâm verebiliyor?"

Bu, insanoğlunun her tabakası için mücessem rahmet olan birisinin sözleridir. Hindular arasında onunla hergün gelip görüşen dostları vardı. O, her millete karşı son derece şefkatli ve merhametliydi, ancak onun efendisi ve sevgilisinin izzeti ve onuru söz konusu olunca o, benzeri bulunmayan yalın bir kılıç gibi karşısına dikilirdi.

Onun bu karakterinin aynı özelliğini

gösteren diğer bir olay da, Lahor'da düzenlenen dinî bir konferansta meydana geldi. Arya Samac isimli koyu bir Hindu tarikatının mensupları, Lahor'da çeşitli dinlerin görüşlerine yer veren bir konferans tertiplemişti.

Konferansı düzenleyenler, Vadedilen Mesih'den^{AS} de bir tebliğ hazırlamasını ve bunu konferansta okumasını ısrarla istediler ve konferansta yapılacak konuşmaların, her hususunda da kendisine teminat vererek orada edebe aykırı hiçbir şey söylenmeyeceğini ve hiçbir din mensubunun kalbini yaralayacak bir şey konuşulmayacağına söz verdiler. Vadedilen Mesih bir tebliğ hazırladı ve bu tebliği konferansta okuması için, seçkin müritlerinden birine, sonradan kendisinin ilk halifesi olan Mevlevî Nurüddin Hazretlerine verdi. Nurüddin Hazretleri, diğer birçok Ahmedi Müslüman ile birlikte, konferansa katıldı.

Diğerlerinin dini duygularını incitecek hiçbir şeyin söylenmeyeceğine dair verilen teminata rağmen, Arya Samac mezhebine mensup bir konuşmacı, Peygamber Efendimiz^{SAV} hakkında saygısız bir tavır takındı ve çok çirkin ve zehir kusan hücumlarda bulundu. Bu olay Vadedilen Mesih'e nakledildiğinde, Mevlevî Nurüddin hazretleri ve onunla birlikte konferansa katılan diğer Ahmedi Müslümanların, bu saygısız konuşma sırasında orada oturdukları için Vadedilen Mesih çok öfkelenildi. Kendisi büyük bir coşku içinde şöyle dedi: "Peygamber Efendimize^{SAV} çirkin sözler söylenen bir toplantıya niçin devam ettiniz? Niçin bu toplantıyı hemen terk etmediniz? Peygamber Efendimize^{SAV} karşı tâzim duygunuz ve kendinize olan saygınızı sizi nasıl orada oturtabildi ve Sevgili Efendimiz^{SAV} hakkındaki küfürleri

nasil dinletebildi?"

Sonra yüksek bir sesle, şu ayet-i kerimeyi okudu:

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتَ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَتَعَدَّوْا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ

^{عَمِّي}
"Allah'ın ayetleri redd^{edilince} ve alay konusu edilince, onlar başka bir konuya geçinceye kadar onlarla oturmaya devam etme."

Bu toplantıda Hz. Mevlevî Nurüddin de mevcut olduğu için o, Vadedilen Mesih'in bu sözlerinden dolayı pişmanlık duyarak başını hiç kaldırmadı. Sadece o değil, Vadedilen Mesih'in bu sözleri karşısında orada bulunan herkes, utançtan dolayı kendini ayıplamaktaydı.

Rahmetli Mirza Sultan Ahmed Bey'i Cemaatimizden herkes veya çoğu tanır. O, Vadedilen Mesih'in birinci eşinden olan en büyük oğlu idi. O, büyük bir idari yetkili olarak emekliye ayrılmıştı ve büyük bir dünyevi tecrübeye sahipti. O, Vadedilen Mesih'in hayatında ondan uzak durup aile içindeki muhaliflerle birlikte idi. 2. Halifetü'l Mesih Hazretleri zamanında biat etmek ona nasip oldu. Böylelikle onun biatıyla, önceden üç olan Ahmedi kardeşler dört oldu. O, henüz Ahmedi değilken ben bir keresinde ona Vadedilen Mesih'in ilk zamanlarındaki ahlak ve adetleri hakkında sorduğumda o şöyle dedi: Babamızda benim müşahade ettiğim belirgin bir şey var. O da onun, Peygamber Efendimiz aleyhindeki en ufak şeye bile tahammülü olmadığıdır. Eğer birisi Peygamber Efendimizin şanına aykırı en ufak bir söz dahi söylese babamızın yüzü hiddetten kızarırdı ve öfkeden ötüre

gözlerinde bir deęişiklik meydana gelirdi.

O, böyle bir meclisten hemen kalkıp giderdi. Onun Peygamber Efendimize olan aşkı gibi bir aşk, ben başka hiç kimsede görmedim. Abim Mirza Sultan Ahmed Bey, bu sözlerini üst üste tekrarladı.

Bu şahitlik ve tanıklık, Vadedilen Mesih'e o zamana kadar biat etmemiş olan birisine aittir. O, Vadedilen Mesih'i, kendi gençliğinden onun ölümüne kadar gördü. Mirza Sultan Ahmed, 80 yaşına kadar yaşadı. O saygın bir devlet memuruydu, ayrıca olağanüstü edebî hizmetleri vardı. Bundan dolayı sosyal ilişkileri çok genişti. Eğer o, ben bu dünyada her sınıftan insanla haşır neşir oldum deseydi, bu sözü gayet yerinde olurdu. Ancak o, Vadedilen Mesih'in hayatına göz attığında Ahmed'i olmamasına rağmen onun müşahedesinin özü "Onun Peygamber Efendimize olan aşkı gibi bir aşk, ben başka hiç kimsede görmedim," şeklindeydi.

Şimdi anlatacağım olay tamamıyla ev içinde gerçekleşen bir olaydır. Vadedilen Mesih^{AS} bir gün, biraz rahatsız olduğu için karyolaya uzanmıştı. Vadedilen Mesih'in eşi Ammacan Hazretleri ve babası Mir Nasır Nevab Sahib de odada onunla birlikte idiler. Hacdan bahsedilmeye başlandı. Mir Sahib Hazretleri, Hicaz'a yapılan seyahatin eski zamanlardakinden çok daha kolay olduğunu, Haccın ifası imkânından bahsedince, Mekke ve Medine'deki kutsal yerler ve Peygamber Efendimizin^{SAV} kabri Vadedilen Mesih'in^{AS} gözlerinde canlanınca gözünden yaşlar boşanmış, eliyle bu yaşları silerken şöyle demişti: "Söylediđiniz doğrudur ve kalbimin arzusu da budur. Fakat Peygamber Efendimizin^{SAV} mukaddes kabrine bakmaya dayanamayacağımdan korkuyorum."

Bu, tamamıyla ev ortamına mahsus görünürde küçük bir olaydır. Ancak eğer düşünülürse, Vadedilen Mesih'in kalbinde Peygamber sevgisiyle dopdolu bir okyanusun dalgalarını görürüz. Hacca gitmek, her ihlaslı müminin arzusudur. Ancak bir kişinin ruhu hacca tasavvur edince uçarak Peygamber Efendimizin mezarına varıyor ve orada gözleri bu manzaraya dayanamayarak kapanmaya başlıyor. Böyle birisinin Peygamber Efendimize duyduğu sevgiyi tahmin etmek mümkün mü?

Peygamber Efendimize olan sevgisinden dolayı o, onun âline, evladına ve ashabına da sonsuz sevgi besliyordu. Bir Muharrem ayı idi. Birgün o, bağda bir karyolaya uzanmışken kız kardeşimizi ve en küçük kardeşimiz rahmetli Mübarek Ahmed'i çağırıp şöyle

dedi: Gelin ben size muharrem hikayesini anlatayım. Bundan sonra o, Hz. İmam Hüseyin'in şehit edilmesi ile ilgili elem verici olayları anlatmaya başladı. O, bu olayları anlatırken gözleri yaşlarla doluydu ve elleriyle gözyaşlarını silmekteydi. Bu acı verici hikaye tamamlandığında o büyük bir sancı içinde şöyle dedi: Necis Yezit, Peygamber Efendimizin torunlarına zulmetti. Ancak Allah da çok geçmeden o zalimleri azabıyla yakaladı.

O an Vadedilen Mesih'in üzerinde ilginç bir durum hakimdi. O, Efendisinin^{SAV} ciğerparesinin acı verici şahadetinin tasavvuru ile ıstırap içindeydi. Bunların hepsinin sebebi onun, Peygamber Efendimize olan payansız sevgisinden idi. Nitekim o, bir manzumesinde Peygamber Efendimize hitaben şöyle der: Ey sevgili Ahmed! Senin yüzünün suyunun hürmetine biz bu yükün altına girdik. Benim her zerrem senin sevgin ile doludur. Bu sevgi ile sanki sinemde bir şehir inşa etmiş gibiyim. Peygamber Efendimize^{SAV} karşı bu şiddetli sevgiden dolayıdır ki Vadedilen Mesih'in^{AS} yazdığı her şiir veya nazım parçası gerçekten sayısız inci ve mücevherat ihtivâ eden sevgi okyanusudur. İşte onun farsça yazılmış şiirlerinin birinden alınmış bazı mısralar:

*“Harikulâde bir ışık aydınlatır ruhunu
Muhammed'in.”*

*“Nadide yâkutlar vardır keşfedilecek
madenlerinde Muhammed'in.”*

*“Muhammed'in gerçeğine delil ararsan
eğer, ona aşık ol.”*

*“Zira Muhammed^{SAV} en açık delilidir
Muhammed'in.*

*“Onun yolunda öldürülüp ateşte
yakılacağımı bilsem,*

*“Yine de dönüp kaçmam kapısından
Muhammed'in.*

*“Ruhumu sen aydınlatmaktasın ey
Muhammed'in ruhu,
“Kendini fedâ etmek için sana hasret
çekiyor ruhum.”*

Aynı şekilde bir Arapça şiirinde Hazreti Resulüllah'a^{SAV} hitap ederek şöyle der:

*“Şefkatle merhametle yüzüme bak Efendim.
Ben hizmetkârların içinde en değersiziyim.*

*“Ey sevgili, aşkın ruhuma, aklıma ve
kalbime girdi. Bir an, bir saniye bile aklım
unutmaz çehreni.*

*“Ey hazlarımın bahçesi, sana doğru
uçmağa can atıyor bedenim. Keşke
kudretim olsaydı da uçabilseydim.*

Bu şiirlerde görülen sevgi, aşk, çırpınış ve fedakarlık, herhangi bir yoruma muhtaç değildir. Keşke Ahmedî gençlerimiz bu sevgi alevi ile kalplerini ısıdırmaya çalışsa. Keşke Ahmedî olmayan kardeşlerimiz de bu yüce insanın değerini bilse. Çünkü Peygamber Efendimiz^{SAV} onun hakkında şöyle buyurdu:

يُذَفَنُ مَعِيَ فِي قَبْرِي

Yani, gelecek olan Mesih'in benim ruhumla derin ve şiddetli bir bağı olacaktır. O kadar ki vefatından sonra onun ruhu benim ruhumla biraraya konacaktır. Samimi aşk, tabii olarak, sevgiliye karşı fedâkarlık ve kıskanç bir saygı ile kendini açığa vurur. Bu durum Vadedilen Mesih'te kemal derecedeydi.

Hıristiyan misyonerlerinin Peygamber Efendimize^{SAV} karşı çok çirkin ithamlarına değinen Vadedilen Mesih şöyle diyor:

*“Hıristiyan Misyonerleri Peygamberimize^{SAV}
karşı sayısız ithamlar uydurmuş ve
uydurmaktadırlar. Onlar deccallıklarıyla
halkın büyük bir kısmını saptırdılar. Bu
kimselerin Peygamberimiz hakkındaki*

alayları ve küçümseyerek gülmeleri kadar kalbimi acı ile yaralayan bir şey yoktur.”

Onların Hayrül Beşer^{SAV} hakkında sarfettikleri acı sözler kalbimi ağır bir şekilde yaralamıştır. Allah şahidim olsun ki eğer çocuklarım, çocuklarımın çocukları, dostlarım, beni destekleyenler, yardımcıları, gözlerimin önünde öldürülse; kol ve bacaklarım koparılsa, göz bebeklerim oyulup çıkarılsa, bütün muratlarımdan mahrum edilsen, her zevk ve rahatlıktan yoksun kalsam, yine de Peygamber Efendimize karşı alçakça yapılan hücumların bana verdiği acı, yukarıda sıraladığım işkence ve sefaletlerin verdiği acı ve elemelerden kat kat fazla olurdu. Ey âlemlerin Rabbi! Sana yalvarıyorum, bana acıyarak ve bağışlayarak bak ve beni bu elem verici sınamadan kurtar.”

Acaba bu çağda hamiyet ve fedakarlığın böyle bir örneğini gösterebilir misiniz? Onun bu yazdıkları boş bir iddia değil, tersine onun bütün hayatı ve hayatındaki her küçük ve büyük olay bu yüce fedakarlığın fiilî şahididir. Ona şiddetle muhalefet edenler bile muhalefetlerine rağmen onun Peygamber Efendimize olan sevgisini kabul etmek zorunda kaldılar. Vadedilen Mesih'in^{AS} vefatı üzerine, Vekil isimli gazete şöyle yazdı:

“O, büyük çok büyük bir zattı. Onun kalemi ve lisanı sihirli idi. O, zihni olağanüstü özelliklerle dolu bir insandı. Onun gözü ve sesi bir kıyametti. Sanki inkılâp ipleri onun parmaklarına bağlıydı. Avuçları birer akü gibiydi. O, otuz seneden fazla bir zaman, dinler dünyası için bir deprem ve tufan gibi idi. O, bir kıyamet sesi olup uyuklamakta olan insanları uyandırmaya devam etti.

Vefat etmiş olan bu yüce insanı kara toprağa sokan bu acı ölüm kadehi, yüzbinlerce insanın dili üzerinde acı bir tat bırakmıştır. Kazanın bu acı saldırısı bu yüce ve hayat dolu insanla birlikte yüzbinlerce arzularımızı ve temennilerimizi de yoketmiştir. Artık matem sesleri uzun bir müddet için vefat edenin yüce hatırasını kalbimizde taze tutacaktır. Din yahut akıl dünyasında devrimler gerçekleştiren insanlar her gün dünyaya gelmezler. Dünya tarihinde insanların gözdesi olan bu yüce insanlar dünyada çok nadir olarak ortaya çıkarlar. Ancak ortaya çıktıktan sonra dünyada devrimler gerçekleştirirler. Mirza Gulam Ahmed'in ölümü, bazı iddiaları ve inançlarıyla şiddetli bir ihtilâfa rağmen, daimî ayrılıkla Müslümanlara, özellikle bilgi sahibi ve aydın Müslümanlara, büyük bir zatın onlardan ayrıldığını hissettirmiştir.

İslâm düşmanları karşısında daima üstünlük bahşedilmiş bir generalin sorumluluğunu yerine getirme özelliği, bizi bu ifadeleri kullanmaya zorlamaktadır. Bu ifadeleri kullanmaktaki gayemiz şudur ki, uzun bir müddet düşmanlarımızı (yani İslâm düşmanlarını) yenik bırakmış ve başarısızlığa uğratmış olan bu yüce hareket, bundan böyle de devam etsin.

Mirza Gulam Ahmed'in Hıristiyanlarla Arya Hindulara karşı yayınlanmış olan eserleri herkes tarafından beğenilmiştir. Bu özelliği bakımından bu eserler hiçbir tanıtmaya muhtaç değildir. Bugün bu eserler görevini yerine getirmiş iken, biz bunların eşsiz değerlerini kabul etmeye mecburuz. Bu değerli eserler hiçbir zaman unutulmuş ve kalbimizden kalkmış olamaz. İslâm, düşmanlarının saldırılarına maruz kalmıştı. Gerçek koruyucumuz olan Allah

tarafından bu dünyada İslâm'ı korumakla görevlendirilmiş olan Müslümanlar, kusurlarının cezası olarak acılar içinde kıvrılmaktaydılar ve İslâm uğruna hiçbir şey yapmamakta, yahut yapamamaktaydılar.

Savunmaları o kadar zayıftı ki top karşısında Müslümanların ellerinde ok bile yoktu. Saldırı yahut savunma, hiçbirinin izi bile yoktu. Mirza Gulam Ahmed'in savunması, İngiliz imparatorluğunun temelini teşkil etmekte olan ve bu imparatorluğun sayesinde oluşan Hıristiyanlığın ilk izlerini yoketmekle kalmayıp yüzbinlerce Müslüman'ı daha tehlikeli ve daha isabetli saldırılarından korudu. Hatta onun saldırıları sonucunda Hıristiyanlığın kendi çekiciliği toz duman olup gitti. Böylece Mirza Gulam Ahmed nefsi müdafaayı saldırıya çevirerek yenilmiş

olan İslâmiyet'i üstün mertebeye ulaştırdı... Gelecekte de bizim müdafaamızın dairesi ne kadar genişlerse genişlesin Mirza Bey'in yazdıklarının gözardı edilmesi imkansızdır.”

Vadedilen Mesih'in kalem ile yaptığı bu benzersiz cihad, İslâm'ın doğruluğunu ve Kur'an-ı Kerim'in azametini göstermek içindi. Hayat boyunca sürdürdüğü bu cihad, görünürde ilmî idi; ancak bunun derinliğine indiğimizde bunun, kendisinin Peygamber Efendimize olan sevgisinden kaynaklandığını görürüz. Çünkü dikkat edilecek olursa İslam ve Peygamber Efendimiz birbirinden ayrılmaz. Kısacası onun bütün bu hizmeti Peygamber Efendimize ve getirdiği dinine olan olağanüstü sevgisinin neticesiydi. Bundan dolayıdır ki o, benzersiz bu

hizmetlerine rağmen Peygamber Efendimizin^{SAV} karşısında durduğunda vefalı bir öğrenci ve minnettar bir hizmetçi gibi onun yoluna gül dökerdi ve sahip olduğu her nimete efendisinin sayesinde nail olduğunu sık sık tevazu ile arzederdi. Nitekim o bir yerde şöyle der: Ben Allah adına yemin ederek diyorum ki O İbrahim, İsmail, İshak, Yakub, Yusuf, Musa ve İsa ile konuştu ve onların hepsinden sonra bizim Efendimiz^{SAV} ile öylesine konuştu ki üzerine en aydın ve en pak vahiy indi. Aynı şekilde O beni de mükâleme ve muhatabe ile şereflendirdi. Ancak bütün bu şeref bana, sadece Peygamber Efendimize uyma neticesinde bağışlandı. Eğer ben Peygamber Efendimizin ümmetinden olmayıp ona uymasaydım, amellerim dünyanın bütün dağları kadar bile olsaydı ben yine de kesinlikle bu mükâleme ve muhatabe şerefine nail olamazdım.

Başka bir yerde yine kendisi bir manzumesinde Peygamberimize^{SAV} olan sevgisini şöyle dile getirir:

*Bütün nurun sebebi bizim önderimizdir;
Onun adı Muhammed'dir^{SAV} ve işte benim
sevgilim odur.*

*Ben o nura feda olmuşum ve sadece onun
olmuşum*

*İşte ne varsa odur, ben bir hiçim, son
kararım işte budur.*

Bu beyitlerde Vadedilen Mesih, Peygamber Efendimizin nurlarının ve faziletinin genişliğini ve onun feyzini bildirip onun karşısında nasıl tevazusunu ve bu nurlardan istifade edişini zikrettiyse, bunlar herhangi bir açıklamaya muhtaç değildir. Tıpkı güçlü bir trafoya elektrik kablolarının bağlanıp dünyayı aydınlattığı gibi Vadedilen Mesih de, dünyanın bütün bereketlerini ve

nurlarını Peygamber Efendimize^{SAV} isnat edip kendisinin o nurlara bağlı olduğunu söylemektedir.

Vadedilen Mesih^{AS} Peygamber Efendimizin^{SAV} bereketlerinden başka bir yerde şöyle bahseder: Gecenin birinde Allah'ın bu aciz kulu, Peygamber Efendimize^{SAV} o kadar çok salavat gönderdi ki canım ve gönlüm onun hoş kokusuyla muattar oldu. Ben o gece rüyamda şunları gördüm: Allah'ın melekleri, saf, şeffaf ve tatlı suya benzer nur dolu tulumları bu acizin evinin üstüne boşaltmaktadırlar. O meleklerden birisi şöyle dedi: İşte bu, Muhammed'e^{SAV} gönderdiğin salavatın bereketleridir.

Kısacası, Vadedilen Mesih, Peygamber Efendimize^{SAV} benzeri bulunmayan bir şekilde aşıkta. Sanki canı, onun canı olmuştu. Biz kendi gözlerimizle gördük, kulaklarımızla duyduk, iç ve dış duyularımızla onun her zerresinin Muhammed'e, Muhammed'in Rabbine ve dinine feda olduğunu müşahade ettik. O bir manzumesinde şöyle der:

*Kalbimi sana verdim, geriye kalan
bedenimdir. Onun da senin yolunda feda
olmasını arzuluyorum. Ey insanlar! Siz bana
kafir diye hitap ederken neden Allah'tan
korkmuyorsunuz?*

Ben onun Peygamber sevgisiyle ilgili bu kadarını anlatmakla yetineceğim. Çünkü bu geniş bir ummandır, insan ondan sadece birkaç avuç doldurabilir. Bundan dolayı bu konuyu şu dua ile sonlandırıyorum:

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِ مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ عِبَدِكَ
الْمَسِيحِ الْمَوْعُودِ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ وَيَا أَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا

ALLAH İLE MÜKEMMEL BİR MANEVİ BAĞ KURMANIN YOLU

Mirza Gulam Ahmed Hazretleri ^{AS}
Vadedilen Mesih ve İmam Mehdi

Allah ile manevi ve mükemmel bir bağ kurmak için Kur'an'ın öğrettiği yol, İslam ve Fatiha Suresindeki öğrettiği duadır. Yani, ilk olarak bütün hayatını tam manasıyla Allah yolunda vakfetmek; Ve daha sonra Fatiha Suresinde Müslümanlara öğrettiği dua ile hep meşgul olmak. İslam'ın özü bu iki şeydir. İslam ve Fatiha Suresindeki dua, bu dünyada Allah'a varmak için ve gerçek kurtuluş suyunu içmek için tek başına en güzel yoldur. Hatta, doğa kanunlarının, insanın ilerlemesi ve Allah'a vasıl olması için belirlediği bir tek yol budur. İslam'ın mefhumundaki manevi ateşe giren ve Fatiha Suresindeki dua ile meşgul olanlar Allah'ı bulurlar. İslam nedir? O, yanmakta olan bir ateştir ki bununla düşük nefsanî hayat yakıp yok edilir. Bu ateş, batıl ilahlarımızı yakarak

canımızı, malımızı ve onurumuzu, gerçek ve pak İlah'ın önüne kurban olarak takdim eder. Bu pınara ulaştığımızda biz yeni bir hayattan su içeriz ve bizim bütün manevî güçlerimiz, bir akrabanın diğerine bağlandığı gibi Allah'a bağlanır. Yıldırım ateşi gibi bir ateş içimizden çıkar; Diğer bir ateş de yukardan üzerimize iner. Bunların ikisinin birleşmesi sonucu bütün nefsanî isteklerimiz ve Allah'tan başkası için olan sevgimiz yanıp yok olur ve bizim önceki hayatımız üzerine bir ölüm gelir. İşte bu durumun adı Kur'an-ı Kerim'e göre İslam'dır. Bizim nefsanî duygularımız İslam'dan dolayı ölür ve daha sonra duanın bereketiyle yeni bir hayata kavuşuruz.

İkinci hayat için İlahî ilham gereklidir. İşte bu mertebeye varmanın adı lika-yı İlahî, yani Allah'ı görmek ve buluşmaktır. İnsan bu mertebeye vardığında Allah ile öylesine güçlü bir bağı olur ki sanki O'nu gözüyle görmüş olur. Ona kuvvet verilir, onun bütün yetenekleri ve içindeki kuvveleri nurlanır ve onda pak bir hayatın çekiciliği büyük bir güç ile başlar. İşte insan bu dereceye vardığında Allah onun gözü olup onunla görür; Dili olup onunla konuşur; Eli olup onunla saldırır; kulağı olup onunla dinler; Ayağı olup onunla yürür. İşte bu dereceye işaret etmek için Allah şöyle buyurmaktadır:

يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ

Onların elleri üzerindeki onun eli, Allah'ın elidir. Aynen bunun gibi O, şöyle buyurmaktadır:

وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ

Yani, onlara (çakıl taşları) attığında atan sen değildin, Allah idi.

Kısacası bu dereceye ulaştığında Allah ile ileri derecede birleşme olur. Bunun neticesinde Allah'ın pak istekleri ruhun her zerresine yerleşir. Önce zayıf olan ahlaki güçler bu seviyeye varıldığında dağlar gibi sarsılmaz hale gelir. İnsan akli ve feraseti son derece incelik ve keskinlik kazanır. Aşağıdaki ayet de bu manayı desteklemektedir.

وَأَيُّكُمْ بِرُوحٍ رَّسِنُهُ

Bu mertebede sevgi ve aşk deryaları öylesine coşar ki Allah için ölmek, O'nun için binlerce sıkıntı ve eziyete katlanmak, onur ve şerefenden olmak, insana bir çalı parçası kırmak kadar hafif gelir. O, sürekli olarak Allah'a doğru çekilir ve onu kimin çektiğini bilmez. Gaibî bir el, onu hep taşır. Allah'ın istediklerini yerine getirmek, hayatının temel gayesi haline gelir. Bu mertebeye ulaştığında, Allah çok yakın görülür.

Kur'an-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ

Yani, Biz ona onun şah damarından bile daha yakınız.

Bu mertebedeki insan, olgunlaşmış meyvenin kendiliğinden ağaçtan düştüğü gibi bütün düşük ilişkilerle bağını koparır. Allah ile derin bir bağı olur ve mahluktan uzaklaşır. O, İlahî mükâlemeler ile şereflenir. Bu mertebeye varmanın kapıları, önceden olduğu gibi bugün de açıktır. Allah'ın lütfü önceden verdiği gibi, arayanlara bu nimeti bugün de bağışlamaktadır. Ancak bu yol sadece boş laflarla elde edilemez. Gerçek dışı sözler ve laflarla bu kapı açılmaz. Bunu isteyen çok; ancak nail olan azdır. Bunun sebebi nedir? İşte, bu mertebenin elde edilmesi, samimi adımlar ve gerçek fedakarlıklara bağlıdır. Boş laflar kıyamete kadar da sarfedilse hiçbir şey elde edilemez. Bu yolun ilk şartı, diğer insanların korkup kaçtığı ateşe samimiyetle adım atmaktır. Allah buyurur ki, eğer fiiliyatta bir şey yoksa boş laflar bir hiçtir.

وَرَادَا سَالَكًا عِبَادِي عَمِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ ۗ أَجِيبْ دَعْوَةَ الدَّاعِرِ إِذَا دَعَا ۗ فَلَيْسَتْ جِيبُوايَ وَلَا يُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

Yani, eğer kullarım Benim nerede olduğumu sorarlarsa sen onlara de ki, O size çok yakındır. Ben dua edenin duasını kabul ederim. Bundan dolayı onlar dualarla Beni arasınlar ve başarıya ulaşmak için Bana iman etsinler.

Hırsızın akılsızlığı

Çeviren: Osman Şeker

Adamın biri hırsızlık yapmış. Çaldıklarının fazla değeri de yoktu ki elinin kesilmesi cezası verilsin. Bu yüzden hakim ona üç ceza arasından birini seçmesini söylemiş.

- 1- Ya yüz kırbaç vurulacak,
- 2- Ya yüz tane soğan yiyecek,
- 3- Veya yüz lira para cezası ödeyecek.

Hırsız, soğan yemenin hepsinden kolay olduğunu düşünmüş ve demiş ki ben yüz tane soğan yiyeceğim. O, atmış yetmiş kadar soğanı yediğinde gözlerinden yaşlar, burnundan sular akmaya başlamış ve feryat ederek, “Ben bu cezayı kabul etmiyorum, bana kırbaç cezası verin,” demiş. Elli kırbaç yediğinde feryatlarla bağırması: “Durun, durun! Benim kırbaça dayanacak gücüm yok. Ben yüz lira para cezasını ödeyeceğim.”

(Camia Ahmediye Urduca 1. Sınıf kitabı)

الامام

İLHAM NEDİR?

Mirza Gulam Ahmed Hazretleri ^{AS}
Vadedilen Mesih ve İmam Mehdi

İlham aslında Allah'ın canlı ve kudretli kelâmıdır ki, Allah bütün kulları arasından seçtiği veya seçmek istediği birine onunla konuşur veya hitap eder. Bu mükâleme ve muhatabe (karşılıklı konuşma ve hitap etme) yeterli ve teselli verici şekilde başlarsa ve onda bozuk düşüncelerin karanlığı bulunmazsa; yetersiz ve birkaç dağınık kelime şeklinde değilse; o kelimeler lezzet verici, hikmet dolu ve şevketli olursa işte o İlahî kelimedir. Allah bu kelâmı ile kuluna teselli vermek ve kendini göstermek ister. Tabii ki bazen bir kelâm sadece sınanmak için olduğunda o, eksik olup bereketli vasıflardan yoksun olur. Böyle bir kelâm ile Allah'ın kulu ilk aşamalarda denenir ve böylece o, bir yere kadar ilhamın tadına varıp kendi halini ve kalini, yani iç ve dış durumunu gerçek ilham sahipleri gibi yapar veya sendeleyip uzaklaşır. Netice olarak eğer o, siddıklar gibi gerçek dürüstlüğü izlemiyorsa bu nimetin kemalinden mahrum olur ve elinde sadece boş laflar kalır.

Milyonlarca takvalı kula ilham indi. Ancak onların manevi mertebeleri Allah indinde bir değildir. Hatta ilk olarak, son derece şeffaflıkla Allah'ın ilhamına nail olan peygamberlerdir ve onların da manevi mertebeleri eşit değildir. Allah şöyle buyurur:

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ

Yani, Biz bazı peygamberleri bazılarından üstün kıldık.

Bundan anlaşıldığı gibi ilham sadece Allah'ın lütfudur ve faziletin ölçüsü değildir. Tersine faziletin ölçüsü vefa, ihlas ve doğruluktur ki

onu sadece Allah bilir. Tabii ki eğer içinde bulundurması gereken bereketli şartlarla ilham da inerse o da bu vasıfların bir meyvesidir.

Eğer kul soru soruyor ve Allah cevap veriyorsa, soru-cevap bir tertip içindeyse ve ilhamın içinde İlahî şevket ve nur bulunuyorsa, ayrıca o gaybî bilgiler ve gerçek irfanlar içeriyorsa, böyle bir ilham Allah tarafındandır. Allah'ın ilhamı için gerekli olan şudur: Bir dost, dostu ile oturup konuştuğu gibi Allah ve kulu arasında karşılıklı konuşma olur. Kul bir konu hakkında soru sorduğunda cevaben, Allah tarafından lezzetli ve fasih bir kelimayı alır. Bunda kendi nefsinin ve tefekkürünün hiçbir rolü yoktur. Böyle bir mükâleme ve muhatabe kendisine bağışlanırsa bu kelimayı Allah'ın kelimasıdır ve böyle bir kul Allah indinde aziz bir kimsedir.

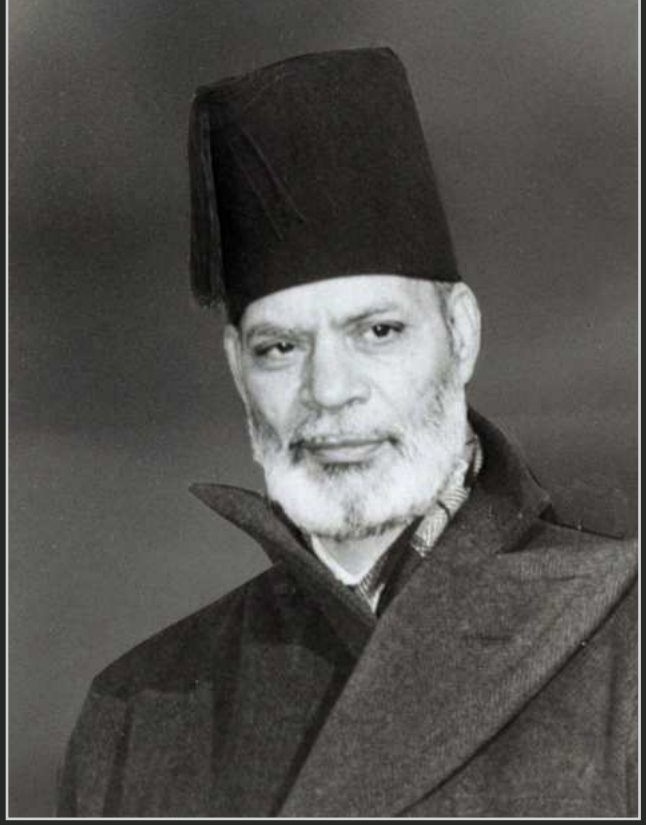
Ancak bu derece, yani canlı ve pak ilham silsilesinin şeffaflık ve temizlikle bağışlanması herkese nasip olmaz. Bu ancak, iman, ihlas ve salih amelde, ayrıca beyan edemeyeceğimiz şeylerde ilerleyenlere nasip olur. Gerçek ve pak ilham, uluhiyetin çok büyük tecellilerini gösterir. Yüzlerce kere son derece parlak bir nur meydana gelir ve onunla birlikte yücelik dolu ve parlayan bir ilham iner. Kendisine ilham inen bir mülhem, gökyüzünü ve yeryüzünü yaratan Allah ile konuşur. Bundan daha yüce ne olabilir? Bu dünyada Allah'ı görmek demek, O'nunla konuşmak demektir.

Bizim bu anlattıklarımızdan kastedilen, mükâleme ve muhatabe olmaksızın bir insanın dilinden yersiz ve zamansız olarak

bir harf, bir cümle veya şiirin çıkması değildir. Bu durumdaki insan aslında İlahî sınanmaya yakalanmıştır. Çünkü Allah bu yolla da tembel ve gafil kullarını dener ve bazen bir cümle veya ibare birisinin kalbine doğar veya diline dolanır. Böyle kimse kör birisi gibidir. O, bu ibarenin Allah'tan mı şeytandan mı geldiğini bilmez. Bundan dolayı böyle cümlelerden ötürü insan istiğfar etmeli.

Ancak eğer salih ve takvalı birisiyle arada perde olmaksızın İlahî mükâleme başladıysa; mükâleme ve muhatabe nurlu, lezzetli, anlam ve hikmet dolu ise; mülhem, İlahî kelamı bütün şevketiyle duyuyorsa ve en azından Allah ve onun arasında tam uyanık iken on kere soru-cevap gerçekleştiyse; kendisi soru sorduğunda Allah ona cevap verdiyse; tekrar tam uyanık iken o bir şey arzettiğinde Allah ona yine cevap verdiyse; daha sonra acizane bir şekilde bir şey rica ettiğinde Allah tekrar ona cevap verdiyse; böylelikle on kere onunla Allah arasında mükâleme ve muhatabe olduysa; Allah bu mükâleme esnasında sık sık onun dualarını kabul ettiyse; onu çok güzel irfanlardan haberdar ettiyse; gelecekte vuku bulacak bazı olayları bildirdiyse ve açık mükâlemesi ile onu sık sık soru-cevap ile şereflendirdiyse; böyle kimse Allah'a çok şükür etmeli ve herkesten daha ziyade Allah'ın yolunda feda olmalı. Çünkü Allah kendi lütfuyla bütün kulları arasından onu seçti ve kendisinden önce gelmiş geçmiş siddıkların varisi kıldı. Bu nimet nadiren verilen bir nimettir ve şanslı kimselere nasip olur. Bunun dışında ne varsa bir hiçtir.

Vadedilen Mesih'in^{AS} sahabelerinden Hazret Sir Çodri Muhammed Zafrulla Han'ın hayatı

Yazar: Abdul Noor Khwaja

Bu yazı dizisinin ilk basamağında, Vadedilen Mesih'in^{AS} sahabelerinden Hazret Sir Çodri Muhammed Zafrulla Han'ın^{RA} hayatından bazı olaylar anlatılmaktadır. Anlatılanlar Maulana Atta-ul Mujeeb Raşid sb. tarafından yazılan "Muhammad Zafrullah Han Who Lived Islam in the West" adlı kitabından alınmıştır.

Şaşırtıcı Bir Olay

Çodri Sahib, نعمت یشتر (İlahi Lütüfların Hatırlanması) başlıklı yaşam öyküsünü ayrıntılı olarak kendisi yazmıştır. Kitap bir bilgi hazinesi niteliğindedir. Cemaati, siyaseti, ulusal ve uluslararası meseleleri içeren kapsamlı bir kitaptır. Çodri Sahib'in bu kitabın tamamını veya büyük bir kısmını hafızasından yazdığı veya yazdırdığı söylenmektedir. Kitap tamamlandığında referansları, tarihleri ve diğer ayrıntıları iki kez kontrol etmek için bir arkadaşına

redaksiyon yaptırmıştır. Muhtemelen hiçbir düzeltme gerekmemiştir. Kitap yayınlandığında almak isteyenler için bazı kopyalarını ofisime koydurdu. Bir gün Çodri Sahib ofisimde oturuyordu. Kitabı birkaç gün önce almış olan bir kişi geldi ve bazı sayfalarının eksik olduğunu, muhtemelen ciltleme sırasında unutulduğunu söyledi. O nüshayı geri aldım ve ona başka bir nüsha verdim. Ayrılmak üzereyken Çodri Sahib ona eksik sayfalardan önce ve sonra kitaptaki konunun ne

olduğunu sordu. Beyefendi kitaba baktı ve cevap verdi. Çodri Sahib, o anda ona eksik sayfalardaki konunun özetini anlattı ve ekledi, 'Ben size ana hatlarını verdim, ayrıntıları evde okuyabilirsiniz'.

Dakiklik

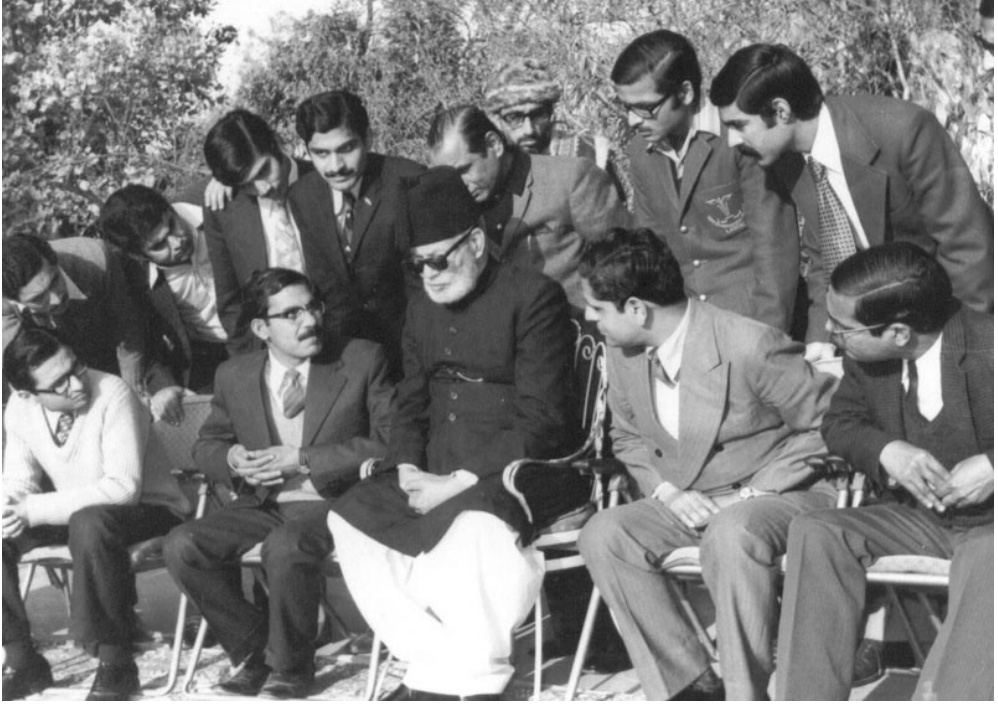
Çodri Sahib son derece dakik bir insandı. Günlük rutinde buna her zaman dikkat eder ve başkalarını da aynı şeyi yapmaya teşvik ederdi. Hatta onları pratik olarak eğitirdi. Bir keresinde Londra'da genç öğrencilerin katıldığı bir çalışma grubu başlatmıştı. Ders saati sabitti ve onlara bu saate uyulacağını açıkça belirtmişti. Dersten birkaç dakika önce gelir ve belirlenen saatte kapıyı kapatırdı. Geç gelenler içeri alınmazdı. Sonuç olarak, tüm öğrenciler birkaç gün içinde dakik hale geldi.

Çodri Sahib, Birleşmiş Milletler Genel Kurul Başkanı olarak atandığında, oturumları zamanında başlatma geleneğini sürdürdü. Böylece, genellikle zamana uyma konusunda rahat davranan meclis üyelerine pratik bir dakiklik dersi verdi.

Dakiklik bağlamında aklıma ilginç bir olay geliyor. Bir arkadaşım bana bir keresinde Karaçi'deki öğrencilerin veya Hüddam'ın Çodri Sahib'den 'İyi Bir Konuşmacının Nitelikleri' konusunda konuşmasını istediklerini anlattı. O da birçok nitelikten ayrıntılı olarak bahsedip son olarak iyi bir konuşmacının konuşması için ayrılan sürenin sonunu iyi bilmesi

gerektiğini anlattı. Bunu söyledikten sonra sandalyeye oturdu. Dinleyiciler konuşması için ayrılan sürenin henüz bittiğini fark ettiler. Londra'da kaldığı süre boyunca namazlarını camide kılmak onun rutinydi. İkimiz arasında bir anlaşma yapmıştık: Namaz kılmak için camiye giderken sırf işleri sırasında ona hatırlatma yapmak için dairesinin kapı ziline basacaktım. Abdestini alıp sünneti veya nafiye kıldıktan sonra genellikle tam vaktinde, hatta birkaç dakika önce Fazl Camii'ne gelirdi.

İlk safın sağ ucunda bir sandalyeye oturur ve cemaat namazı başlayana kadar Allah'ı zikretmekle meşgul olurdu. Eğer ibadet edenlerin sayısı azsa sandalyesini sıranın sonuna taşır ve namaza katılırdı. Bazen Çodri Sahib biraz geç kalırdı ve biz de namaza başlamadan önce onu beklerdik. Bir gün, Çodri Sahib'in yakın bir arkadaşı ona sordu: "Çodri Sahib! Siz çok dakiksiniz ve dakikliğin bir örneği olarak anılıyorsunuz. Nasıl oluyor da bazen namaza geç kalıyorsunuz? Çodri Sahib alınmadı, aksine tipik gülümsemesiyle cevap verdi: "Allah affeder ama insanlar affetmez." Karakterinin bir özelliği de asla kol saati takmamasıydı. Kendisine sorulduğunda şu yanıtı vermişti: "Her günlük namazdan önce abdest almak gerekir. Günde beş kez saati çıkarıp tekrar takmanın zahmeti çok fazla ve çok zaman kaybettiriyor." Bunun yerine, yeleşinde taşıdığı zincirli bir cep saati vardı ve titiz zaman tutma alışkanlığında zamanı hatırlamak için zincirini çekiyordu.

Tutumluluk ve Tasarruf

Şimdi onun yaşamında benim de sık sık gözlemlediğim ve arkadaşlarının çoğunun tanık olduğu bir başka benzersiz özellikten söz edeceğim. Bu, onun tutumluluk ve tasarruf niteliğiyle ilgilidir. Yıkamak için kullanılan sabun kalıbı çok küçük bir boyuta indirildiğinde - Pencap dilinde 'parçalayıcı' olarak bilinir - artık kullanılmayacağı için atıldığı yaygın bir gözlemdir. Ancak Çodri Sahib bu 'parçalayıcı' sabun parçasını iki elinin arasında yeni sabun kalıbına bastırarak onları birbirine kaynaştırır ve kalan sabun parçasından daha fazla faydalanılmasını sağlardı. Birisi buna şaşırıldığını ifade ettiğinde, basit bir argümanla yanıt verirdi: Bu sabun şeridi dün kullanılacak kadar iyiye, bugün kullanılmaması için

hiçbir neden yok! Bazı durumlarda onu iki farklı renkteki sabun kalıbını birleştirirken gözlemledim. Burada bu bağlamda ilginç bir olay var.

Bir gün Çodri Sahib öğle namazı için Fazl Camii'ne geldiğinde ayağında çok güzel görünen yepyeni ayakkabılar vardı. Namazdan sonra camiden çıkarken, ayakkabılarını tekrar giyerken, çok yakın bir arkadaşı ayakkabılara şaşkınlıkla bakar ve meraklı bir tavırla şöyle der “Çodri Sahib! Bu ayakkabılar yeni. Çodri Sahib onun yorumlarını gayet iyi anladı. Gülümsedi ve şöyle dedi: “Yeni sabun kalıbı eskisiyle kaynaştırılabilir ama eski bir ayakkabı yenisiyle kaynaştırılmaz!”

(Devamı gelecek sayıda inşallah)

İSLAM TARİHİNDEN BİR KESİT HENDEK-AHZAP SAVAŞININ SEBEBİ VE HAZIRLIĞI

Hazırlayan: Osman Şeker

Bu savaşa 'Hendek Savaşı' denmesinin sebebi, Arap geleneğinin aksine Müslümanların bu savaşta ilk kez hendek kazarak şehri savunmalarındır. Aynı şekilde bu savaşa 'Ahzab Savaşı' da denir ve Kur'an-ı Kerim de ona bu ismi vermiştir. Ahzap aslında hizip kelimesinin çoğuludur. Manası ise topluluk veya gruptur. Bu savaşta Arapların çeşitli kabileleri ve grupları birleşerek Müslümanlara saldırdıkları için buna "Ahzap Savaşı" denir.

Bu savaşın nedeni, hicretin dördüncü yılında Rebiyülevvel ayında Yahudi kabilesi Beni Nazir'in antlaşmayı bozması, isyan etmesi ve Hz. Peygamber'i ^{SAV} öldürme gibi komplolar kurması nedeniyle Medine'den sürgün edilmesiydi. Bu kabilenin üyeleri Hayber'e yerleştiler. Aradan henüz dört ay geçmişti ki, nankör ve komplocu karaktere sahip olan bu Yahudiler, Hz. Peygamber'e ^{SAV} ve İslam'a karşı son derece tehlikeli bir plan yaptılar. Bu doğrultuda, liderleri Huyey bin Ahtab, önde gelen bazı arkadaşlarıyla birlikte Mekke'ye gitti ve orada Ebu Süfyan ve diğer Kureyş liderleriyle bir araya geldi. Müslümanlara karşı onlara iş birliği yapacaklarına dair güvence verdi ve hep birlikte Müslümanlara karşı bir anlaşma yapmalarını önerdi.

Ebu Süfyan, Yahudi liderlerini memnuniyetle karşıladı ve şöyle

dedi: 'Siz kendi evinize geldiniz ve insanlar arasında bize en sevgili olan, Muhammed'e ^{SAV} karşı bize yardım edendir.' Kureyş ile anlaşma yaptıktan sonra Yahudilerin bu heyeti, diğer Arap kabilelerine gitti ve ilk olarak Beni Gatafan kabilesine ulaştı. Bu kabile de Müslümanlara karşı büyük bir düşmanlık besliyordu. Yahudiler, onları ikna etmek için diğer şeylerin yanı sıra Hayber'in bir yıllık hurmalarını verme vaadinde bulundular.

Beni Gatafan, Yahudilerin desteğini kabul etti ve kendi taraflarından altı bin asker garantisi verdi. Daha sonra Yahudilerin bu heyeti, daha önce de Müslümanlara saldırı niyeti taşıyan ama başarısız olan Beni Süleym'e ulaştı. Bu büyük saldırı planını öğrenen Beni Süleym de sevinçle destek olmayı kabul etti. Aynı şekilde, Beni Fezâre kabilesi de liderleri Uyeyne'nin önderliğinde Hz. Peygamber ^{SAV} ile savaşmaya hazır hale geldi. Uyeyne, dost kabilesi Beni Esed'i de davet etti ve onlar da bu savaşta Müslümanlara karşı savaşmak için hazırlandılar. Diğer bazı kabileler de Yahudilerin bu ittifakına katıldı. Bu kabilelerin tamamı, cesaretleri ve savaş becerileriyle tüm Arap dünyasında ün salmıştı.

Hz. Mirza Beşir Ahmed ^{RA} şöyle der: "Yahudiler çok zeki ve kurnaz

olduklarından, bu tür komplolarda oldukça yetenekliydim. Bu nedenle, onların fesat dolu çabaları sonuç verdi ve Arap kabileleri birleşerek Müslümanlara karşı savaşmak için harekete geçti.”

Hazret Muslih Mev'ud^{RA} bu konuda şöyle buyurur: “Hayber, Araplar arasında Yahudilerin büyük bir merkezi ve surlarla çevrili şehriydi. Beni Nazir buraya ulaştıktan sonra, Müslümanlara karşı Arapları galeyana getirmeye başladılar. Uzun bir hazırlığın ardından, Arapların tüm güçlü kabilelerinin genel bir ittifakı oluşturuldu. Bu ittifakta Mekke ve çevresindeki kabileler, Necd ve Medine'nin kuzeyindeki bölgelerdeki kabileler ve Yahudiler de yer alıyordu. Tüm bu kabileler birleşerek Medine'ye saldırmak üzere büyük bir ordu hazırladılar.

Mekke Kureyşlileri, Ebu Süfyan'ın komutasında dört bin kişilik bir ordu ile yola çıktılar. Süvari birliğinin komutası Halid bin Velid'in elindeydi. Beni Süleym'den yedi yüz kişi de Kureyşlilere katıldı ve onların liderliği Süfyan bin Abdü Şems'in elindeydi. Beni Esed, Tuleyha bin Huveylid'in önderliğinde sefere çıktı. Beni Fezare'den bin kişi, Uyeyne'nin komutası altında hareket etti. Beni Eşca ve Beni Murre'den dörder yüz kişi sefere katıldı. Beni Gatafan, altı

bin askerle savaş sözü vermişti ve Yahudiler, iki bin kişilik bir yedek kuvvet sağlamıştı. Böylece çeşitli kabilelerin bu güçlerinin toplam sayısı en az on bin olarak ifade edilirken, bazı rivayetlere göre bu sayı yirmi dört bine kadar çıkıyordu. Tüm bu orduların komutası Ebu Süfyan bin Harb'in elindeydi. Bu, o zamana kadar Arap tarihinin en büyük askeri seferiydi.

Hazret Mirza Beşir Ahmed^{RA} şöyle buyurur: “Eğer on bin kişilik tahmini doğru kabul edersek, yine de bu sayı o döneme göre öylesine büyüktü ki, muhtemelen daha önce Arap kabile savaşlarında bu kadar büyük bir ordu hiçbir savaşta yer almamıştı. Yiyecek ve savaş malzemeleri de her bakımdan yeterli ve eksiksizdi. Bu ordu, hicretin 5. Yılında; Miladi takvimle Şubat ve Mart 627'de Şevval ayında Medine'ye doğru ilerlemeye başladı.

Hazret Muslih Mev'ud^{RA} şöyle der: “Farklı tarihçiler bu ordunun sayısını on binden yirmi dört bine kadar tahmin etmişlerdir, ancak tüm Arap kabilelerinin bir araya gelmesiyle oluşan bir ordunun sadece on bin kişi olması beklenemez. Kesinlikle yirmi dört binlik tahmin daha doğru görünüyor. Hiç değilse bu ordu on sekiz ila yirmi bin kişi arasında olmalıdır. Medine küçük bir kasabaydı ve tüm Arapların bu kasabaya saldırısı sıradan bir saldırı değildi. Medine'nin

yaşlılar, gençler ve çocuklar da dahil olmak üzere toplayabileceği en fazla üç bin kişi idi. Buna karşın düşman ordusu yirmi ila yirmi dört bin arasında bir sayıya sahipti ve hepsi eğitilmiş askerlerdi.

Huzur-i Enver şöyle dedi: Kafirlerin hazırlık yaptığı bilgisi Peygamber Efendimize ulaştığında, kendisi hendek kazılmasına karar verdi. Ayrıntılarda, Peygamber Efendimizin istihbarat teşkilatının da bu durumdan haberdar olduğu ve her yönden Peygamber Efendimize haberler ulaştığı yazmaktadır.

Kureyş ve Yahudilerin bu korkunç planının haberi Medine'ye ulaştığında, Peygamber Efendimiz^{SAV} sahabeleri toplayarak onları düşmanın kötü niyetinden haberdar etti ve Medine'den çıkıp savaşmak mı yoksa Medine'de kalarak bu büyük orduya karşı koymak konusunda istişarede bulundu. Rivayetlere göre Hz. Selman el-Farisi, 'Biz Fars diyarında atlı birlikler karşısında korktuğumuzda önlerine hendek kazardık.' şeklinde bir öneri getirdi. Bu görüş herkes tarafından beğenildi ve Peygamber Efendimiz^{SAV}, Medine'de kalarak savunma yapılması ve hendek kazılması emrini verdi. Bazı siyer kitaplarından anlaşıldığı üzere hendek kazma kararı sadece Hz. Selman el-Farisi'nin önerisi üzerine alınmamıştı, aynı zamanda Allah

Teala peygamberimize vahiy yoluyla bu yöntemi bildirmişti, çünkü bu yöntem Araplar için tamamen yeni bir taktikti.

Bu bağlamda şu da belirtilir ki, kafirlerin ordusu hendeği aşamayınca Ebu Süfyan, Peygamber Efendimize bir mektup yazmış ve Lat, Uzza gibi putları zikrederek, 'Hendek kazıp savaşmaktan kaçılıyorsunuz.' demiştir. Peygamber Efendimiz de Ebu Süfyan'a cevap olarak şöyle cevap verdi: *"Mektubunu aldım ve senin daima Allah'a karşı kibirlendiğini biliyorum. Büyük ordunla Medine'ye saldırarak bizi yok edeceğinle ilgili söylediğine gelince, Allah'ın takdiri senin bu kötü niyetlerine engel oldu. O, öyle bir karar verecektir ki sen Lat ve Uzza'nın adını bile unutacaksın. Hendek kazma fikrini kimin verdiğini sormuşsun, bu yöntem bana Allah tarafından vahyedilmiştir. Dinle! Sonunda Allah bizi muzafer kılacaktır."*

Huzur-i Enver şöyle dedi: Peygamber Efendimizin bu mektubundan açıkça anlaşılıyor ki, her ne kadar Hz. Selman-ı Farisi^{RA} tavsiyede bulunmuş olsa da, Peygamber Efendimiz bu tavsiyeye uyma kararını ilhamen vermiş olmalıdır.

Kaynak: 5. Halifetü'l Mesih Mirza Masrur Ahmed hazretleri; 6 Eylül 2024 Cuma Hutbesi (Özet); <https://www.alfazl.com/2024/09/09/105485/>

Vahiy, Akıl, Bilgi ve Hakikat BUDİZM

Mirza Tahir Ahmed, IV. Halifetü'l-Mesih Hazretleri^{RH}

Çeviren: Raşit Paktürk

Budizm ile ilgili dünyadaki genel kanıya göre o, dinler arasında sayıldığı halde onun hayat felsefesinde Allah'ın var olduğu kabul edilmez. Bu kanı sadece kısmen doğrudur. Bugün dahi Budizm'e inananlar hakkında, onlardan hiçbirisinin Tanrı veya Tanrıçalara inanmadığını söylemek yanlıştır. Budizm'in Mahayana ve Theravada gibi iki belirgin mezhebi, kamil manada Buda'ya nasip olmuş olan içteki yüce hikmete iman ederler. Ancak bununla beraber onlar Allah yerine geçen birçok batıl inanca ve cin-peri gibi figürlere de inanırlar. Budizm'in Allah'ı tamamıyla reddettiği şeklindeki kanı, başka bir açıdan da yanlıştır. Budizm'in ilk dönem tarihi incelendiğinde onun başlangıcının da diğer vahiy dayalı dinler gibi olduğu ve onda da Allah'ın birliğine vurgu yapıldığına dair yeterince kanıt bulunur. Biz ileriki sayfalarda bunu ispatlayacağız.

Buda, M.Ö. 563-483 arasında yaşadı. Ona iman edenler onu Allah yerine koymamakla beraber, Budistlerin ona gösterdiği saygı tıpkı diğer din mensuplarının Allah'a gösterdiği saygı ve ibadet gibidir. Budistler Buda'ya, putperestler gibi saygı ve tazimde bulunurlar ve onun heykeli karşısında eğilirler ve secde ederler.

Budistler görünürde Allah'ı reddederler. Ancak kalplerinin derinliklerinde yüce bir varlığa tapma arzusu taşımaktadırlar. Buda'ya böylesine saygı göstermeleri böyle bir arzunun onlarda gerçekten var olduğunu gösterir. Aslında Allah'a ibadet için insan fitratında bulunan ve ruhuna işlenmiş olan istek, onu Allah'a ibadet etmeye veya başkasına tapmaya amade eder. Nitekim Budistler bu boşluğu doldurmak için Buda'nın tanrı olduğunu söylemedikleri halde resmen ona taparlar.

Burada şunu da söylemek gerekir ki Tibet Budizm'inde beşer üstü varlıklar, tanrı ve tanrıçalar, cin ve periler vesairenin tasavvuru imanlarının ayrılmaz bir parçasıdır. Onların kesin imanına göre bu varlıklar onlarla iletişim de kurmaktadır. Mesela yeni bir Panchen Lama'nın seçilmesi sürecinde, doğan Tibetli çocuklardan hangisinin geleceğin Panchen Lama'sı olacağına dair bu varlıklardan rehberlik almak için birçok ritüel ve tören gerçekleştirilir.

Sözde ateist bazı Budist fırkaların iddialarına göre Buda'nın kendisi de Allah'ın varlığını reddediyordu. Bu iddiayı desteklemek için onlar, Buda ile çağdaş olan Hindu panditlerin Buda'ya olan düşmanlığını delil olarak

sunarlar. Onlara göre bu düşmanlık Buda'nın, Hindu tanrılara karşı saygısız tutumunun neticesiydi. Genel olarak Budistler, Buda'ya yönelik yanlış anlamalar ve bunun sonucunda gelen zulümlerin arkasında yatan gerçek nedenleri analiz etmeye pek yanaşmazlar. Onlar için Buda'nın Tanrı fikrini tamamen reddetmiş olduğuna inanmak yeterlidir.

Ancak tarihi gerçekler incelendiğinde ve Budizm'in dini literatürünün derinliğine inildiğinde, Buda'nın bu suçlamalardan masum olduğu anlaşılır. Bununla beraber bilinmelidir ki her iki görüşün sunduğu tarihi kanıtlar oldukça sınırlıdır. Ancak bu zorluklar, diğer dolaylı kanıtlara başvurarak büyük ölçüde telafi edilebilir.

Budist felsefe, öğretisi ve gelenekler aşağı yukarı beş asır boyunca yalnızca sözlü olarak aktarıldı. Ünlü hükümdar Ashoka'nın (MÖ 273-232) kayalar, taşlar ve stupa üzerinde kazdırdığı yazıtlar istisnadır. O da, manevi önderi Buda'dan ancak 300 sene sonra hükümdar olmuştu. Bu gerçek oldukça kritik bir öneme sahiptir, çünkü bu yazılar Ashoka'nın bakış açısından Buda'nın felsefesini ve yaşam tarzını değerlendirme imkânı sunar.

Mirza Tahir Ahmed Hazretleri, IV. Halifetü'l-Mesih^{RH}

Ayrıca, Budizm'in yazıya geçirilmediği bir dönemde, yalnızca Ashoka, Buda'nın öğretilerini anladığı şekliyle yazılı bir kayıt bırakmıştır. Üstelik Ashoka'nın Budizm'in temsilcisi olma durumu hiçbir zaman sorgulanmamıştır. Dolayısıyla geriye kalan, sadece farklı yorumlar meselesidir.

Buda'nın biyografisi onun vefatından yüzlerce sene sonra yazılmasına rağmen bütün araştırmacılar ciddi bir anlaşmazlık olmaksızın onları doğru kabul ederler. Bunlar nesilden nesile sözlü olarak aktarıldı. Bundan dolayıdır

ki Buda'nın hayat tarzı ve kişiliği, hayatının başlangıcından sonuna kadar bir süreklilik göstermektedir.

Bunlardan şöyle bir sonuca varmak daha uygun olacaktır ki Buda ve Budizm'in durumu, yani Buda'nın hayatı ile ilgili olaylar ve Stupada kazılanlar, diğer görüşlere nispeten daha kabule değer iken onun aksi olanlar reddedilebilir. Ancak eğer erken dönem kaynaklar arasında da tezat varsa o zaman birisini kabul edip diğerini reddederken çok dikkatli olmak zorundayız.

Buda'nın biyografisi dikkatle incelendiğinde onun hayat tarzının, muhtelif bölge ve zamanlarda gönderilen diğer peygamberlerden farklı olmadığı anlaşılmaktadır. Bütün peygamberlerin karakterinde evrensel bir benzerlik vardır ki bunu Buda'nın hayatında da görmekteyiz.

Bununla beraber Budizm'in temel inançlarıyla ilgili Buda'nın çeşitli sözleri ve eylemlerinin farklı farklı yorumlanmasından zorluklar ortaya çıkmaktadır. Mesela, biz Buda'nın ateist olduğuna dair yaygın görüşe katılmamaktayız. Biz kesin bir inanç ile diyebiliriz ki Budizm Allah'ın gönderdiği bir dindir ve onun kurucusu kesinlikle ateist değildi. Tersine Allah, diğer peygamberler gibi onu da kendi mesajını iletmek için seçmişti.

Budizm üzerinde incelemeler yapan araştırmacıların çoğu, Budizm'i dünyanın büyük dinleri arasında saymak konusunda zorlanmaktadırlar. Bunu yaparken dini, ateist felsefeleri ve inançları da kapsayacak şekilde yeniden tanımlamak zorunda kalıyorlar. Ancak asıl soru şudur: Allah'ın varlığını reddederek yolculuğuna başlayan bir ahlak sistemi dinler sınıfına nasıl sokulabilir? Bizce Budizm'e yöneltilen bu itiraz hiç doğru değildir; biz Budizm'in Allah tarafından gönderilmediği varsayımını şiddetle reddediyoruz. Görüşümüzü desteklemek için Budizm'e inananların güvendiği kaynaklara başvurarak görüşümüzün prensipte doğru olduğunu ispatlayacağız. Biz tekrar diyoruz ki Budizm dinler aleminde bir garabet değildir; tersine Budizm'in temel değerleri diğer vahiyeye dayanan dinler ile aynıdır.

Budizm'in ateistliğe dayanan bir din olduğu şeklindeki yanlış algının yayılmasının sorumlusu, 18. ve 19. Asırdaki Batılı araştırmacılarıdır. Onların bu konudaki bilgisi genellikle Budist alimlerinin Pali dilinde yazdıklarının çevirisine dayanmaktaydı. Çevirmenler, kendi önyargılarının ve ateist görüşlerin etkisinde kalarak bu tercümelemleri yapmışlardı. Bu Batılı araştırmacılar, Buda'nın temel öğretisinin kaynağı olan Pali dilini neredeyse hiç anlamıyorlardı. Ayrıca onlar, Budizm'in muteber kaynaklarına

başvurarak sonuç çıkaracakları yerde Budizm'in mezheplerinin çoğunda bulunan inanışlara tamamen meyil gösterdiler.

Batılı düşünürlerin bu genel eğiliminin aksine, Kadiyanlı Hz. Mirza Gulam Ahmed^{AS} (1835-1908) tek başına sesini yükseltti ve tamamıyla zıt olan bir bakış açısı sunarak, Buda'nın kesinlikle Allah'a iman ettiğini ve belli bir amaç için Allah tarafından gönderildiğini söyledi. O, diğer peygamberler gibi Hz. Buda'nın da Melekler, Cennet, Cehennem, Kıyamet inancına sahip olduğunu ve şeytanın varlığını da kabul ettiğini ispatladı. Nitekim Hz. Buda'nın ateist olduğu şeklindeki suçlama tamamıyla iftiradır. Aslında Hz. Buda'nın reddettiği, Hinduların kutsal kitabı

Vedalar'da bulunan Vedanta doktrinleri idi. Hz. Buda, Hinduizm'de bulunan Allah'ın fiziksel tezahürleri anlayışını reddediyordu. O, Hinduizm'in İlahî öğretisini yozlaştırarak yorumlayan Brahmaları sert bir şekilde eleştiriyordu. Hz. Mirza Gulam Ahmed'in sesi uzun süre yalnız kalmadı ve kısa bir sürede Batılı araştırmacıların ikinci neslinin çoğu bu konuda onun adımlarını takip etmeye başladı. Bunlardan en dikkate değer olanı Fransız araştırmacı Dr. Gustav Le Bon'dur (1841-1931). O, bu konuda şöyle yazar: "Ne yazık ki Avrupalı araştırmacılar Hint anıtlarının incelenmesini tamamıyla ihmal ettiler. Budizm bilgisini bize aktaran Hint uzmanları Hindistan'a hiç gitmemişlerdi. Onların bu dinle ilgili bilgileri sadece kitaplara dayanıyordu.

Şanssızlıktan dolayı Buda'nın vefatından 5-6 asır sonra kaleme alınan felsefi kitaplar ellerine geçti. Halbuki onlar uygulamadaki öğretilerden tamamen farklıydı. Avrupalı araştırmacıları şaşırtan metafizik spekülasyonlar, aslında yeni bir şey değildi. Hint kitapları daha iyi tanındıkça, bunların Brahmanik dönemde gelişen felsefi mezheplerin yazılarında bulunduğu görülmüştür.”

Dr. Le Bon'un eleştirisi buraya kadar doğrudur. Ancak aşağıdaki alıntıdan anlaşıldığı gibi kendisi de Budizm'in gerçeğini kavrayamamıştır. Çünkü Stupalarda kazanmış yazılardan Hz. Buda'nın kesinlikle müşrik olmadığı ispatlanıyor. Dr. Le Bon ise şöyle der: “Budizm ile ilgili bilgiler kitaplardan değil tersine anıtlardan elde edilir. Bu anıtların verdiği bilgiler, kitaplardan elde edilen bilgilerden hayret verici şekilde farklıdır. Bunlardan ispatlandığı gibi modern çağdaki araştırmacıların iddia ettikleri şekilde Budizm tanrısız bir din değil, aksine politeist (çok tanrılı müşrik) geleneklere sahiptir.” (Dr. Le Bon'dan yapılan her iki alıntı Fransızcadan İngilizceye olduğu gibi çevrilmiştir.) Az sonra bu yazının son kısmının doğru olmadığı ispatlanacaktır.

Dr. Le Bon'dan sonra gelen meşhur araştırmacı Arthur Lillie, Ashoka'nın Stupalardaki yazıtlarını iyice inceledikten sonra tamamıyla farklı bir neticeye varmıştır. O bu konuyla

ilgili “India in Primitive Christianity” kitabında birçok referans vermiştir. Bu konu zikre değerlidir ki bu yazıtlar özel bir amaç için, sadece inşa edilen Stupalar üzerine değil, aynı zamanda yolculuk ve ziyaret amacıyla kullanılan yollar üzerindeki kayalarda da kazanmıştır. Biz onlardan iki yazıyı örnek olarak aşağıda sunuyoruz.

Katak Nehrinin doğu yakasında Jagan Nath'a 20 mil uzaklıkta bulunan Pardohli isimli bir kaya üzerinde yazılmış şu metin bulunmuştur: “Ben ısrarla söylüyorum ki bu hayata dair şeylere aşırı özlem itaatsizliktir. Bir şehzadenin, cennete varis olabilmek varken dünyevi iktidarı elde etmeyi aşırı şekilde istemesi de itaatsizliktir. Tövbe edin ve Allah'a (İs'ana) iman edin ki itaat sadece O'nun hakkıdır. Ben size açıklamak istiyorum ki bu cennete varmak için itaat gibi bir yol yoktur. Siz azim gösterip bu paha biçilmez hazineyi elde edin.”

Bu yazıttaki “İs'ana” kelimesi Sanskritçe olup Tanrı Şiva, yani Allah için kullanılır. (Bakınız; Sanskritçe-İngilizce Sözlük; Shivram Apte)

Aynı yazar 7. Stupa ile ilgili şu alıntıyı yapmıştır: “Devanampiya Piyadasi şöyle demiştir: Aynı andan itibaren ben dini tebliğ etmeyi emrettim ve uyulduğu takdirde insanın doğru yola varabilmesi ve Allah'ın azametinin namelerini söylemesi için uygulamalar icra ettim.”

(Bu yazıtta Allah için tekil ifade kullanılması dikkate değerdir.)

Bu referanslardan açıkça anlaşıldığı gibi ilk dönem kaynaklara göre Hz. Buda Allah'a kesin olarak iman ediyordu. Güvenilirlik ve itibar açısından ikinci önemli kaynak, Hz. Buda'dan 5 asır sonra ortaya çıkan Budizm'in dini literatürüdür. Bu literatürde de Hz. Buda'nın ateist olmadığına veya bu konuda sessiz kalmadığına dair yeterince kanıt vardır. Tersine onun, Allah'a güçlü bir imanı vardı. Biz bu konuda özellikle Theravada'nın metnini sunmak istiyoruz. Bu metin, Tripitaka yani üç sepet olarak bilinir. Bundan anlaşıldığı gibi bu kitap üç kısımdan ibarettir.

1. Vinaya-Pitaka (Ahlak Kuralları)
2. Sutta-Pitaka (Doğruluk diyalogu)
3. Abhidhamma-Pitaka (Dinî Analizler)

Sutta-Nipta'nın "Uzak kıyıya ulaşma yolculuğu" başlıklı bölümünde, ölümün üstesinden gelmenin amacı ve hedefi anlatılmıştır. Burada Hz. Buda diyor ki, herkim kendi egosunu yok edip Allah ile bir olursa ölüm onun için anlamını yitirir. Bu pasajların yanlış anlaşıldığı ve Mukti (kurtuluş) hakkındaki Brahma fikirleriyle karıştırılmış olabileceği şeklindeki görüş doğru değildir. Hz. Buda açık ifadelerle, bu dünyada iken fiziksel ölümden önce öteki alemi müşahede eden insanlardan bahsetmektedir. Ona göre, bir kimse bu hayatta ölümden

geçmeden uhrevi hayata kavuşamaz. İşte bu görüş Kur'an-ı Kerim'in öğretisine çok yakındır. Hz. Buda'nın öğretisine göre insan tam manasıyla Allah ile bir olunca hayat ve ölümün ötesine geçerek daimî hayata kavuşur.

Bu bölümün sonunda Hz. Buda'nın bir müridi olan Pingiya, kendisini Budizm'e gelmesine vesile olan, müridinin kemallerinden bahseder. Bundan bahsettikten sonra ölüme yaklaşmış bu yaşlı insan Pingiya sözünü şöyle tamamlar: "Ben kesinlikle değişmez ve sarsılmaz olana gideceğim. O'nun benzeri yoktur. Bunda hiç şüphem yok. Bundan dolayı beni iman edenler arasına dahil et."

Bundan açıkça anlaşıldığı gibi Hz. Buda'nın bir müridi öldükten sonra, değişmez, sarsılmaz, benzeri bulunmaz Rabbinin huzuruna çıkma arzusunu ve temennisini taşıyor. Diğer dinlerde de Allah bu şekilde tanımlanıyor. Tripitaka'nın ikinci bölümü olan Sutta-Pitaka beş kitaptan oluşmaktadır ve Buda'nın birçok diyaloglarını içermektedir. Orada Hz. Buda'nın inanışları çok güzel bir şekilde anlatılmıştır. "Pali Metinleri Vakfı Londra"nın başkanı Mrs. T.W. Rhys Davids, bunlardan bazı diyalogları İngilizceye çevirdi. Birkaç ciltten oluşan bu çeviri "Sacred Books of the Buddhists" adıyla yayınlandı. Bu kitabın ikinci cildindeki 13. Diyalog (Tevigga Sutta) özellikle insanın Allah'a nasıl ulaşacağı ile ilgilidir.

DÜNYA ÇAPINDAKİ MÜSLÜMAN AHMEDİYE CEMAATİ'NİN CAMİLERİ

MÜBAREK CAMİİ

İslamabad, Tilford - İngiltere

Bugün İslamabad, Tilford olarak bilinen alan, Ahmediye Müslüman Cemaati'nin dördüncü halifesi Hazreti Mirza Tahir Ahmed'in rehberliğinde satın alınmıştır. Bu alan, cemaatin eğitimsel ve manevi ihtiyaçlarını karşılamak ve insani hizmetler için bir merkez oluşturmak amacıyla alınmıştır. Alanın eski adı "Sheepatch" idi, ancak Hazreti Mirza Tahir Ahmed buraya "İslamabad" adını vermiştir. İslamabad, "Barış Yurdu" anlamına gelmektedir. Bu alanda ilk namaz, 1985 yılında Hazreti Mirza Tahir Ahmed tarafından kıldırılmıştır.

2015 ve 2019 yılları arasında alan büyük bir yenileme sürecinden geçmiştir. 1939 yılında inşa edilmiş eski barakalar yıkılmış ve yerine cemaatin ihtiyaçlarına uygun modern binalar yapılmıştır. Bu yenilikler arasında özel olarak inşa edilmiş bir cami, yeşil çatıya sahip Masrur Salonu, idari ve eğitim binaları ile konut alanları bulunmaktadır. Yenileme çalışmaları, sürdürülebilirliğe büyük önem vermektedir. Enerji verimliliğini artırmak için fotovoltaik paneller, güneş enerjisi sistemleri ve bina otomasyon sistemleri kullanılmıştır. Yeni caminin temel taşı, cemaatin saygın alimlerinden merhum Osman Chou tarafından atılmıştır. İnşaat, 2019 yılında tamamlanmış ve cami, 17 Mayıs 2019 Cuma günü Hazreti Mirza Masrur Ahmed, Ahmediye Müslüman Cemaati'nin beşinci halifesi tarafından açılmıştır.

“Mübarek Camii” olarak adlandırılan bu cami, doğal çevresiyle uyum içinde tasarlanmış eşsiz bir mimariye sahiptir. Hazreti Mirza Masrur Ahmed tarafından tasarlanan caminin organik çatısı, 32 dalgalı elemanla dikkat çeker. Bu tasarım, caminin iç kısmında da kaligrafi sanatıyla yansıtılmıştır. Günümüzde İslamabad, Ahmediye Müslüman Cemaati'nin uluslararası merkezi olarak hizmet vermekte ve cemaatin manevi, idari ve insani faaliyetlerinin kalbi konumundadır.

KİTAP TANITIMI

RÜYALARIN HAKİKATI

Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{RA}
II. HALİFETÜ'L MESİH

Vahiy, ilham, keşf ve rüyalar meselesi o kadar önemli bir meseledir ki tüm dinlerin temeli bunun üstünde inşa edilmiştir. Allah'ın insanlarla nasıl konuştuğu konusu her dinin temelinde vardır. Tüm dinlerde ortak bir şey varsa işte bu konudur. Eğer peygamberlerin doğrudan bir yaratana konuştuğu iddiası yanlışsa ve eğer onlar ya birer sahtekar ya da zihinsel hastalıklara yakalanmış birileri ise, tüm dinlerin temeli yok olur. Halüsinasyon ile gerçek vahyi ayırt etmenin muhakkak bir yolu olmalı, yoksa hiçbir dinin doğruluğundan emin olamayız. Bu kitap, bu son derece önemli soruyu ele alır. Dinleri ciddi olarak araştırmak isteyen herkesin okuması şarttır.

Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{RA} Müslüman Ahmediye Cemaatinin 1917 Calsa Salana (yıllık) toplantısında 28 Aralık'ta yaptığı konuşmada bu konuyu ele aldı. Bu konuşma daha sonra "*Hakikatü'r Rüya*" (Rüyaların Hakikati) ismiyle kitap şeklinde basıldı.